

CLARIEL

GARTH
NIX

Nevyslyšená vášeň často zbloudí...

TRITON

Přeložil Milan Žáček.

Garth Nix
Clariel

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

Clariel
Copyright © Garth Nix, 2014
Translation © Milan Žáček, 2016
Jacket art © 2014 by Larry Rostant
Hand lettering © 2014 by David Coulson

© Stanislav Juhaňák – Triton, 2016
ISBN (pdf) 978-80-7553-035-6

Stanislav Juhaňák – TRITON, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

Garth Nix

Clariel

CLARIEL

GARTH
NIX

Stanislav Juhaňák – TRITON

Památce básníka, laskavého cynika a dobrého kamaráda
Andrewa Etheridge (1963–2012)

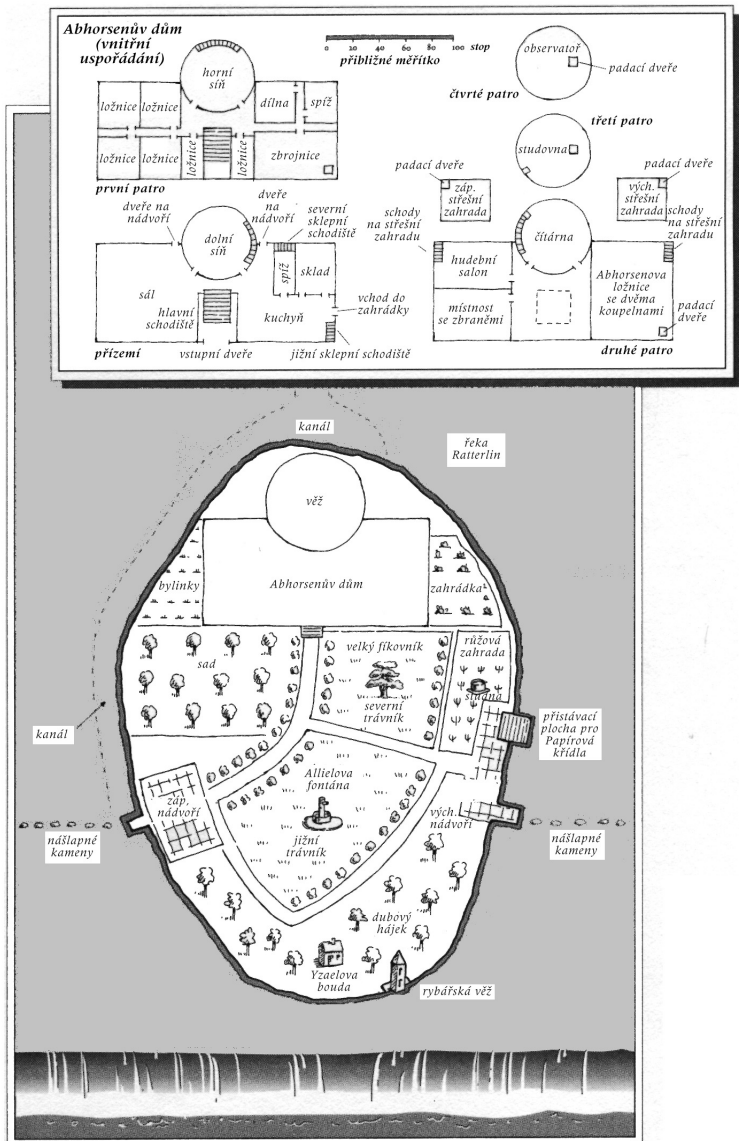
TATO KNIHA SE ODEHRÁVÁ PŘIBLIŽNĚ
ŠEST SET LET PŘED NAROZENÍM SABRIEL

*Pět Velkých Výsad poutá zem
Pevným svazkem, v duchu společném
Jedna u lidí, co moc mají
Dvě u těch, co Mrtvé uspávají
Tři a Pět se staly kameny a zdívem
Čtyři zří všechno v ledu čirém.*

*Anně, Thomasovi a Edwardovi
a všem mým příbuzným a přátelům*

Mapa Abhorsenova domu a přilehlého okolí

Prolog

Rybář Starý Marral žil v jedné z nejpodivnějších částí Belisaere, starobylého hlavního města Starého království. Ač se hrdé město honosilo vysokými hradbami určenými k ochraně před živými nepřáteli a akvadukty s proudící vodou, které tvořily hráz proti Mrtvým, jedno maličké zákoutí oné velké metropole leželo mimo záštitu hradeb a vody.

Skalnatý kus souše, všem známý prostě jako Ostrůvek, vystupoval z vln hned za jihovýchodní mořskou věží. Se zbytkem města ho jen za toho největšího odlivu spojovala hrbolatá vyvýšená cesta a obydlený byl těmi nejchudšími z nejchudších, rybáři, kteří přišli o čluny nebo příliš pili nebo utrpěli nějakou pohromu, která jim bránila v přístupu do bohatšího rybářského přístavu o něco dál na sever.

Nikdo nevěděl, co Starého Marrala na Ostrůvek přivedlo. Žil na něm, kam paměť ostatních sahala, v chatrči z naplaveného dříví a cárů plachtoviny, a od asi tuctu dalších chajd na Ostrůvku ji odlišoval pouze těžký závěs ze stovek žraločích zubů vpletených do nepoužívané rybářské sítě, který sloužil jako dveře.

Starý Marral si na skrovné živobytí vydělával paběrkováním na mořském břehu. Každé ráno obcházel Ostrůvek, a pokud byl odliv, vydával se i na skaliska u východní městské hradby. Mohlo to být velmi nebezpečné, neboť příliv a odliv se v Saerském moři střídaly rychle a byly silné. Za starých časů, kdy se hradby neu-

stále opravovaly, by se Marral mnohokrát utopil. Avšak teď, kdy velké hladké vnější plochy erodovaly, na nich byl dostatek záchytných míst pro ruce i nohy, aby se dalo z dotírajících vod vyšplhat i s tlumokem plným předmětů, které moře přineslo na svých modrozelených vlnách.

Jednoho rána se ve sběračově tlumoku objevil hotový poklad.

Marral si napřed myslel, že našel skleněný rybářský plovák, který se uvolnil z nějaké sítě. Ranní slunce se zablesklo na nějakém předmětu pohupujícím se ve vlnách a odrazilo se s nazelenalým odleskem. Ale když vlna předmět přinesla blíže ke břehu, aby na něj Marral dosáhl, ukázalo se, že nejde o plovák ani bójku, nýbrž o hranatou láhev z tlustého zeleného skla. Byla prázdná, ale Marrala nezajímala ani láhev, ani to, co se v ní kdysi mohlo nacházet. Zaujala ho spíše zátka. Byť byla zašlá stářím a dlouhým pobytem ve vodě, poznal, že je ze stříbra, a co víc, k hrdlu láhve byla přichycena třpytivými drátky, které si dosud zachovávaly teple žlutou barvu – drátky ze zlata, které odolávalo působení zubu času.

Marral se při pohledu na úlovek téměř zachechtal, ale nakonec se ovládl. Chechot byl jen divadýlko pro lidi z města, onu hrstku, která si myslela, že je nějaký druhořadý volnomagický čaroděj, který umí nabídnout snadnější, a méně poctivou, cestu ke splnění jejich přání, než se pojí se strastmi Výsadní magie nebo nemagické tvrdé práce. Součástí této iluze byl i jeho závěs ze žraločích zubů, ale byla to jen iluze, díky níž si občas přišel na několik stříbrných denierů od bláhovců, kteří si mysleli, že by se volnomagický čaroděj mohl usadit tak blízko Belisaere, byť mimo městské brány a zástity.

Marral si nález přivínil pevně k tělu a cestou, kterou přišel, se vydal zpátky domů po mokřích skaliscích pod mořskou hradbou, kde ještě oblézal hlubší tůně s nebezpečně se točící vodou, jež by vmžiku strhla a vsála do hloubky každého, kdo by do ní spadl.

V chatrči, zatímco stříbro čistil čpavkovou vodou a terpentýnovým olejem, přemýšlel, jak se svou kořistí naloží. Na Zimní ulici

mohl oslovit řadu vetešníků, s nimiž pravidelně obchodoval, ale měl pocit, že stříbrná zátka je pro ně až příliš dobrá. Tihle lidé by mu určitě za tak zručně vyrobený kus nevyplatili odpovídající odměnu. V kovu bylo vidět jemné rytí, maličké symboly podobné značkám, jaké kdysi viděl v knize pocházející z kapsy jednoho mrtvého námořníka. Knihu tehdy dobře zpeněžil i navzdory tomu, že byla silně promáčená a potažená vrstvou soli.

Když se na symboly ve stříbře chvíli díval, musel odvrátit zrak. Nějakým způsobem ho vyváděly z míry, skoro jako by se pohybovaly. Cukaly sebou. Na vině byly bezpochyby ty čisticí přípravky a výpary z nich.

Marral nezískal křestní Výsadní znak, a nebyl tudíž nijak spojený s Výsadou. Proto teď neviděl, jak se kolem rytin svíjí a pohybuje skutečné Výsadní znaky. Necítil zaklínadlo spoutání, kterým byla láhev uzavřena už bezmála devět set let. Necítil ani bytost, jež v ní byla uvězněna, ačkoliv mu přece jen připadalo trochu zvláštní, proč je sklo stále tak studené i tak dlouho poté, co ho vylovil z moře.

Po delším čištění zašlého povrchu Marrala napadlo, jestli by nebylo lepší z láhve vytáhnout zátku a odnést ji do města ke zlatníkovi. Nebylo třeba brát celou nádobu. Takových bytelných hratých láhví ostatně viděl už desítky a žádná nestála za víc než měděný troník.

Připadalo mu to jako jeho vlastní nápad.

Proto tedy velmi opatrně odtáhl první zlatý drátek. Když zlato uvolňoval, rozbrněly ho ruce, do prstů mu vyšlehla spalující bolest. Věděl, že ho souží stařecká zimnice, třebaže jen málokdy zaútočila s takovou silou. Vzpomněl si na husí mast, která mu někdy pomáhala, ale neměl doma ani trošku a bolest po odtazení drátku naštěstí polevila.

Když pak vytahoval z láhve samotnou zátku, hrud' mu proklála další bodavá bolest. Ale i takovou už zažil, a tak si jen odkašlal s vědomím, že za chvíli zeslábne. Což se opravdu stalo, přesně

v okamžiku, kdy zátku vytáhl s hlasitým puknutím, jako by láhev nebyla prázdná, ale obsahovala to nejvybranější lehké šumivé víno z Orestery.

Marral podržel těžký uzávěr v prstech a v duchu už počítal, jakou může mít cenu coby kus stříbra. Měl by mu zaplatit nový kelímek husí masti, soudek jeho oblíbeného tmavého piva a přinejmenším několik kuřat, vítanou změnu v jídelníčku tvořeném stále jen rybami a koryši.

Právě uvažoval nad kuřaty, když si všiml, že je s ním v chatrči ještě někdo, ačkoliv neslyšel, že by zachřestil závěs ze žraločích zubů, a na kamenité podlaze se neozval jediný krok.

Prudce sáhl po vykostovacím noži u opasku, ale zarazil se, jakmile v prstech sevřel jeho ohmatanou kostěnou rukojeť.

Cizí postava, která se u něj tak potichu objevila a teď se naproti němu posadila na dřevěnou bednu, mu byl podivně povědomá, ale byla to povědomost, již si jen zvolna vybavoval z dávných časů.

„Greten? Ale ty... ty ses utopila... skoro před třiceti roky...“

Mladá žena se usmála, věnovala mu až oslnivý úsměv; zuby se jí bíle a jasně zaleskly i uvnitř tmavé chatrče. Marral si nemohl pomoci a úsměv jí opětoval a rozepjal ruce, aby sevřel v náručí svou dávno ztracenou nejmilejší sestru, byť se mu z koutku mysli ozval hlas s námitkou, že i kdyby se Greten nějak podařilo uniknout z mořských vln, bylo vyloučené, aby vypadala úplně přesně jako před třiceti lety.

Když se objali, Marralovi se po tvářích začaly řinout slzy, vykreslovaly čisté rýhy zatvrdlými vrstvami soli na jeho kůži, stékaly mu do koutků úst. Radostně se rozesmál nad vším tím náhlým dobrem světa vezdejšího, které mu z moře vyneslo nejen drahocennou stříbrnou zátku, ale z mořských hlubin mu navrátilo i mladší sestru.

Smích odezněl, když Marralovi poskočilo srdce a pak se prostě... zastavilo.

Ale zakusil jen závan strachu a rozpaků, neboť se mu Greten nějakým způsobem dál zavrtávala do náručí a zmizela mu v těle.

Stařec zavřel oči a zhroutil se na stoličce, a už by byl spadl na zem, kdyby se v něm něco nepohnulo a nepodrželo ho ve vzpřímené poloze. Potom se mu srdce opět tetelivě rozbušilo a začalo bít silněji než doposud. Marralovu kůži zalila sytá barva a projasnily se mu oči. O několik pídí mu ustoupila bílá místa ve vlasech a strništi na bradě a nahradil je hluboký hnědý odstín, jaký na něm nikdo už několik let neviděl.

„Cítím...“,“ zašeptal Marral. Odměl se, protože vlastní hlas mu zněl jaksi zvláštně. Byl silnější i slyšet byl o poznání lép.

„Cítím se mladý!“

„O něco,“ zamumlal mu v hlavě nějaký hlas. Gretenin hlas. „Nemohu toho udělat příliš mnoho, protože si musíme dávat pozor. Ale potřebuju, abys byl silný.“

Marral se zasmál, hlubokým, smělým smíchem.

„Moje milá Greten!“ zvolal. „Já budu silný! Pověz mi, co potřebuješ.“

„Ze všeho nejdřív,“ šeptala Greten hlasem, který slyšel pouze on..., „se potřebuju dozvědět několik věcí. Kdo vládne království? Kolik let uplynulo od doby, kdy na trůnu seděl druhý Dyran? Pát-rají ještě Abhorsenové na zemi po Mrtvých a... jiných?“

Kapitola 1.

Vítejte ve městě

Dům, stojící vysoko na východním svahu Beshilu, patřil v Belisaere k těm nejlepším. Pyšnil se pěti poschodími, přičemž na každém byl široký balkon s výhledem na východ, a měl utěšenou střešní zahradu, z níž se skýtal pohled na méně honosné domy o něco níže na svahu a za nimi na červené střechy budov, které se k sobě těsně přimykaly na dně údolí po obou stranách Zimní cesty. Za domy se zvedalo sedm vrstev Velkého východního akvaduktu a jeho menší spolčnice, městská hradba. Východní hradba se úpatím téměř dotýkala vody a za ní se rozprostírala širá plocha Saerského moře, nyní poseta pomalejšími rybářskými čluny, které se se zpožděním několika hodin vracely do Rybářského přístavu poté, co se zbytek místních plavidel vrátil s úlovkem ryb do města už za úsvitu.

Clariel stála u jemně tesaného mramorového zábradlí na okraji střešní zahrady, kde jí do tváře svítilo slunce, černočerné, u krku zastřižené vlasy jí čechrал chladivý mořský větřík, a přemýšlela, proč se nedokáže závratnou vyhlídkou, domem a vlastně celým Belisaere upřímně pokochat.

Bylo jí sedmnáct, do osmnáctých narozenin jí zbývaly dva měsíce, a než před třemi dny přijeli do tohoto města, prožila celý život v mnohem menším Estwaelu na dalekém severozá-

padě Starého království a, což pro ni bylo v posledních letech ještě důležitější, v okolí a nitru Velkého lesa, který tam Estwael obklopoval.

Jenže Estwael a Velký les musela opustit i navzdory naléhavým prosbám u obou svých rodičů. Žádala je, aby mohla zůstat doma, stát se Hraničářkou, jednou ze strážkyň, které hlídají v lesích celého království. Ale rodiče jejím prosbám sluchu nepopřáli, a navíc Hraničáři mladé lidi nepřijímají, jak Clariel v Estwaelu vysvětlila seržantka Penrethová hned několikrát a s věcnou vlídností, protože byly dlouholeté známé, ne-li přítelkyně. A stejně tak nechtěli její rodiče přistoupit na žádné další její důvody, proč by jí měli dovolit nikam nejezdit.

Jak pro ni bylo typické, Jaciel, Clarielina matka, dceřině žádosti jednoduše nevěnovala pozornost a o celé této záležitosti odmítala vůbec debatovat. Jacieliny myšlenky se na rodinu soustředily jen zřídkakdy. Coby mimořádně nadaná zlatnice obvykle upírala veškerou pozornost na každý krásný zlatý či stříbrný objekt, který v dané chvíli vytvářela nebo který nabýval obrysů v její mysli.

Harven, Clarielin otec a člověk, který se v životě rodiny staral o všechny praktické věci, své dceři trpělivě vysvětloval, že kromě toho, že je na vstup mezi Hraničáře příliš mladá, s největší pravděpodobností už za rok o něco takového stát nebude. Všemmu ještě nasadil korunu tvrzením, že přestěhování do Belisaere je prospěšné jak pro ni, tak i pro její matku, jíž se dostalo cti vstoupit v hlavním městě mezi členy Vysokého cechu zlatníků.

Oba Clarielini rodiče opakovali, že v Belisaere se jí naskytne mnohem víc příležitostí. Mohla by sama nastoupit do učení, do nějakého Vysokého cechu nebo k jedné z Velkých společností. Rodina by jí dokonce mohla zakoupit nějakou živnost. Nebo by mohla uzavřít výhodný sňatek.

Ale Clariel žádná z těchto „příležitostí“ nezajímala. Věděla, že z Estwaelu by jen kvůli ní nikdy neodjížděli. Jakákoliv případná výhoda, kterou by mohla získat, by byla jen přívěskem k touze

její matky po mnohem větší dílně, větší škále lepších kovů, drahých kamenů a dalších materiálů potřebných pro její práci a většímu množství pracovní síly, do níž by se bezpochyby počítal přinejmenším půltucet dalších uhrovitých učedníků, kteří by se Clariel při večeri pokoušeli nakouknout do výstříhu.

Významné zakašlání za jejími zády ji teď u zábradlí přimělo udělat čelem vzad. Usmál se na ni její otec, oním slabým úsměvem, v němž poznávala posla špatných zpráv. Během posledních několika měsíců se tento úsměv objevoval často. Když se lidé s Harvenem setkávali poprvé, považovali ho za silnou osobnost, dokud se mu nezkřivily koutky. Úsměv měl slabý a poddajný. I on byl zlatník, ale na řemeslo samo neměl nijak zvláštní nadání. Mnohem lépe mu šlo organizování živnosti, vybudované na práci jeho manželky.

„Přišel jsi mi říct, že nějakým šťastným řízením osudu dostávám svolení k návratu domů?“ zeptala se Clariel.

„Toto je teď náš domov,“ odpověděl Harven.

„Mně to tak nepřipadá,“ řekla Clariel. Opět se zadívala přes zábradlí a přes všechny ty bílé kamenné budovy se střechami z červených tašek, načež stočila pohled zpátky na dekorativní keře v terakotových květináčích, jež utvářely jejich střešní zahradu, keře s bledou kůrou a malými, neduživě vyhlížejícími žlutými lístky. „Není tady nic zeleného. Neviděla jsem jediný opravdový strom. Všechno je uspořádané a zkrocené a uložené mezi zdmi. A je tu příliš mnoho lidí.“

„V zahradách na Palácovém kopci je spousta velkých stromů,“ řekl Harven. „Jen je odsud nevidíme.“

Clariel zasmušile přikývla. Pomyslela si, že několik stromů, stojících příliš daleko od nich, za mílemi obytných domů a dílen a dalších budov s tisícovkami lidí, jen stvrzuje, že má pravdu.

„Přišel jsi mi něco říct?“ zeptala se otce, ač věděla, že právě kvůli tomu ji oslovil a že se jí jeho slova nebudou zamlouvat. Prozradil ho jeho úsměv.

„Víš, tvoje matka se včera sešla s cechmistrem Kilpem, který jí sdělil, že má pro tebe jistou příležitost, a matka si přeje... my si přežeme, abys ji využila.“

„Příležitost?“ zeptala se Clariel a zmocnila se jí úzkost. „Pro mě?“

„Ano, příležitost,“ pokračoval její otec a pozvedl ruce a vypjal ramena, aby zdůraznil, s jak skvělou příležitostí se jí chystá seznámit. „Zlatníci, Obchodníci, Kořenáři, Severozápadní obchodní společnost... všechny Vysoké cechy a většina úspěšných podniků vysílá své potomky na Belisaerskou výběrovou akademii –“

„Do školy?“ přerušila ho Clariel. „Já jsem do školy už chodila! A nejsem malé dítě!“

Do školy už vskutku chodila, v Estwaelu. Byla to soukromá škola pro žáky od osmi do čtrnácti let, v níž se naučila počítat pomocí početní tabulky; vést účetnictví; psát formální dopisy; dohlížet na služebnictvo; účastnit se velké štvance za doprovodu psů a jestřábů; bojovat dýkou, mečem a lukem; a také hrát na žaltář, citeru a na píšťalku z rákosu.

Také byla krátce po narození pokřtěna Výsadní znkem na čelo a učila se základům Výsadní magie, onoho mimořádně organizovaného a obtížného čarodějnického systému, jenž čerpal z nekonečné škály symbolů, které dohromady vytvářely kouzelnou Výsadu, jež popisovala, zahrnovala a spojovala všechny věci na tomto světě a pod ním, nad ním, uvnitř a mimo něj.

Vlastně by bylo s podivem, kdyby se Výsadní magii neučila, vzhledem k tomu, že byla vnučkou Abhorsena. Abhorsen, hlava stejnojmenného rodu, vykonavatel úřadu a příslušník jejich pokrevní linie, pocházel z pozůstatků starobylých mocností, které vytvořily Výsadu a systematicky utřídily a uspořádaly Volnou magii, jež svou nahodilou a sobeckou povahou kdysi skýtala hrozbu pro všechny živé bytosti.

Abhorsenové, podobně jako jejich bratrance z královského rodu a také v ledovci přebývající a do budoucna hledící Clayry,

tvorili stejně hlubokou součást základů a začátků Výsady jako její hmotnější opory: Velké Výsadní kameny pod královským palácem v Belisaere; Zed', která vymezuje hranice Starého království na jihu; a Velká Průrva na severu.

Vedle soukromé školy v Estwaelu Clariel navštěvovala i jiný, neformálnější vzdělávací ústav, do velké míry bez vědomí svých rodičů. Od svých dvanácti let vždy, když měla volný den, chodila ke své tetě Lemmin. Lemmin byla bylinkářka, která žila na okraji lesa v pohodlné chalupě obklopené obrovskou zahradou s vysokými zdmi. Clarielini rodiče se domnívali, že jejich dcera zůstává uvnitř těchto zdí. Ale při návštěvách u příbuzné zhus-ta došlo jen na letmé objetí a pozdrav, načež se Clariel, s tetiným dobrosrdečným tichým souhlasem, vydávala brankou do lesa, kde se pak s Hraničáři nořila hluboko mezi stromy nebo se přidávala k lovcům z hájovny. Od všech těchto lidí se naučila chápat zvyklosti zvířat, povahu stromů a také stopovat, lovit, klást pasti, vyhledávat, vykuchávat a stahovat z kůže zvěř a vyrábět a opravovat, a vůbec žít v divoké přírodě.

Divoká příroda... tam bych teď měla být, pomyslela si Clariel. Ne uvězněná tady v téhle obrovské změti zdí, spoutaná nesmírnou sítí ulic, zapletená ve zmítání davů lidí, kteří jsou lapeni stejně -

„Není to jako na tvé bývalé škole,“ vyrušil ji ze zamyšlení otec. „Je to něco nového v tom, že se tomu říká příprava pro další společenské uplatnění. A není to pro děti jako takové... je určena pro syny a dcery vyšších cechovníků. Setkáš se s nejlepšími lidmi ve městě a naučíš se s nimi vycházet a jednat.“

„Já se nechci setkávat s ‚nejlepšími lidmi‘ ve městě!“ protestovala Clariel. „Já po setkávání s jinými lidmi nijak netoužím. Jsem naprosto spokojená, když jsem sama. Nebo jsem alespoň byla, ještě doma. A navíc, kdo ti tady bude pomáhat?“

Clariel otci několik dnů týdně už dlouho vypomáhala, asistovala mu ve všech ohledech souvisejících s chodem zlatnické

živnosti, které Jaciel opomíjela a mezi něž se počítaly finanční transakce, drobné peněžní výpůjčky a jiné operace a vůbec dohled nad fungováním dílny, zvláště vedení detailních výkazů o nakoupených surovinách, o způsobu jejich použití, produktů, jež se z nich stávaly, a zisku, který přinášely při prodeji. Tuto práci měla ráda, hlavně proto, že při ní bývala sama – a užívala si ticha a klidu Harvenovy staré pracovny – ve vysoké věžní místnosti s dlouhými okny, z nichž byl úžasný výhled na zalesněné kopce v okolí Estwaelu. Zabrala jí také jen asi dvanáct hodin týdně, takže pak měla spoustu času na toulky zeleným světem za hranicemi jejich městečka.

„Cech mi sem pošle jednoho učedníka,“ odpověděl Harven. „Člověka, který se hodí na ty... méně... ehm... někoho se smy–“

„Se smyslem pro čísla a hezkým rukopisem?“ nadhodila Clariel. Věděla, že otci jeho nedostatek nadání na skutečnou zlatnickou práci nabourává sebedůvěru, ačkoliv se to snažil skrývat. Sám už dlouhá léta nic nevytvořil, nejspíš proto, že se nemohl ani náhodou přiblížit genialitě své manželky, byť si neustále stěžoval, jak mu živnost zabírá veškerý čas a nenechává mu ani chvíli na vlastní tvorbu.

„Ano,“ přisvědčil Harven. „I když očekávám, Clarrie, že tvou pomoc budu potřebovat neustále, jenom už ne v takové míře.“

„Nebo vůbec, jak mi to tak připadá,“ řekla Clariel. „Kolik času budu muset na té akademii trávit?“

„Tři dny v týdnu, až do Podzimní slavnosti,“ řekl Harven. „A jen dopoledne, od devíti hodin do dvanácti.“

„To bych, myslím, přežít mohla,“ odtušila Clariel. Od letního slunovratu uplynulo už několik týdnů, ačkoliv dny byly ještě dlouhé a noci teplé. „Ale co bude po Podzimní slavnosti? Pak se budu moct vrátit domů?“

Harven se zadíval na ostré pozlacené špičky svých červených kožených střevíců, elegantní obuv chotě nejnovější a pravděpodobně nejtalentovanější Vysoké zlatnice v hlavním městě.

Pohled na střevíce byl spolu s jeho úsměvem nadmíru výmluvným znamením. Upírat pohled na boty měl ve zvyku, když se chystal své dceři zalhat nebo když se chtěl vyhnout přímé odpovědi na určitou otázku.

„Uvidíme, jaké cesty se objeví,“ zamumlal.

Clariel od něj sklouzla pohledem k osamělému rackovi letícímu k Rybářskému přístavu, aby se přidal k hejnům, která se tam neustále vznášela a hašteřila jako zrcadlový obraz lidí na zemi.

Věděla, co její otec nahlas neříká. Rodiče doufali, že si najde někoho, kdo by ji chtěl pojmout za manželku nebo, což by bylo pravděpodobnější, kdo by se chtěl přiznít do rodiny Vysoké zlatnice Jaciel. Nějakého učedníka z cechovní rodiny nebo někoho z těch „nejlepších lidí“ ze školy. Tím by se vyřešila potíž s dcerou, která se sama zlatnicí stát nechce, která se nechce chopit žádného jiného řemesla či živnosti, jež pro ni považují za vhodné.

Ale Clariel se za nikoho vdávat nechtěla. Jednou či dvakrát – víckrát ne – už přemýšlela, jestli není ze své podstaty člověk, kterému je nejlíp samotnému, podobně jako kuny, které se stýkají pouze během kratičkého období páření a pak si jdou všechny svou cestou. Nebo třeba jako její vlastní teta Lemmin, která se rozhodla žít zcela sama, ačkoliv naštěstí pro Clariel návštěvy dokázala vystát za předpokladu, že se samy zabaví.

Lemmin se se svou neteří o osamělosti a soběstačnosti už jednou bavila, a to krátce poté, co se Clariel rozhodla, že bude poprvé sdílet lože s mladým mužem, a zjistila, že celou zkušenost vnímala jen velmi otažitě a bylo jí jedno, zda se akt samotný a všechny ty citové tanečky kolem budou ještě někdy opakovat.

„Možná se mi muži nelíbí,“ svěřila se Clariel tetě, která mezitím vytrhávala česnek a kochala se úrodou. „Ačkoliv nemůžu říct, že bych tyto city chtěla věnovat naopak ženám.“

„Jsi mladá,“ odpověděla Lemmin a přičichla k obzvlášt' velké paličce česneku. „Tak či onak, je nejspíš ještě příliš brzy, abys měla v těchto věcech jasno. Nejdůležitější je, abys byla upřímná sama k sobě, ať to budeš vnímat jakkoliv, a nesnažila se cítit nebo chovat jinak jen proto, že tě napadne, že bys to tak cítit měla, nebo že ti někdo řekne, jak to cítit musíš. Ale přemýšlej o tom. Neprozkoumané city vedou k nejrůznějším potížím.“

Clariel své city opět prozkoumávala a zjistila, že se nijak neměnily. Stále chtěla z hlavního města pryč, a jelikož ji Hraničáři nechtěli přijmout do svých řad, chtěla si v lese za Estwaelem koupit loveckou chatu nebo hájenku, vyrážet lovit zvěř a ryby a jen si žít v klidném, chladivém, stinném světě lesních údolí a vřesem porostlých kopců, které tak milovala. Ale k tomu potřebovala souhlas rodičů a také peníze, a ani jednoho se jí nedostávalo.

Tedy minimálně do doby, než vymyslí, jak si je obstarat...

„Je tu ještě další věc,“ pronesl Harven opatrně. Už se sám díval přes zábradlí, což u něj bylo mírné zlepšení oproti zírání na střevíce, ačkoliv k pohledu do Clarieliných očí se ještě neodhodlal. „Tedy ještě *několik* dalších věcí.“

Clariel ztratila racka z dohledu, protože dorazil k hejnu a nechal se jím pozřít; veškerá jeho samostatnost byla rázem ta tam.

„Ano?“

„Na téhle škole... na téhle Akademii... se neučí Výsadní magie.“

„A to znamená co?“ zeptala se Clariel a ponoukala ho, aby s těmi dalšími špatnými zprávami neotálel. Otcovu tvář opět zkřivil velký úsměv, takže očividně mohla očekávat další nepřijemnosti.

„Jak se zdá, v dnešní době není v módě nebo něco na ten způsob,“ zamumlal Harven. „Nejlepší lidé Výsadní magii neproktují, a není-li zbytí, najímají si lidi, kteří ji dělají za ně.“

„Tihle ‚nejlepší lidé‘ mi připadají dost líní a natvrdlí,“ poznamenala Clariel. „A netloustnou z toho, že už sami skoro nehnou prstem?“

Ona sama byla štíhlá a až donedávna by si ji leckdo snadno spletl s chlapcem. Po drobných úpravách a ve správném oblečení by se za něj ještě stále mohla vydávat. Bylo to dosti užitečné, a o to snáze mohla běhat za vepří hledajícími lanýže, chytat do ruky pstruhy v řece Wael, lovit drobnou srnčí zvěř a dělat všechno to, co měla ráda, ale co nebylo patřičné pro dobře vychovanou dceru příslušníků živnostenské elity. Pomyslela si, že tento potenciál pro klamání by se jí mohl hodit i v Belisaere. Zvláště až bude chtít z města zmizet.

„Nemluv nesmysly,“ řekl Harven. „Tvoje matka každopádně chce, aby ses ponořila do studia Výsadní magie –“

„Proč?“ vyhrkla Clariel. „Nikdy to po mně nechtěla. Má to nějakou souvislost s dědečkem?“

Její matka byla Výsadní mág a nepochybně používala kouzel při své zlatnické práci, ale mimo dílnu magii nijak na odiv nestavěla. Bylo to nejspíš kvůli tomu, že se svému rodu, Abhorsenům, odcizila a Abhorsenové byli do značné míry živoucím ztělesněním některých stránek Výsady a zpravidla bývali mocnými Výsadními mágy. Jacielinin otec byl ostatně současný Abhorsen, ale Clariel se s ním nikdy nesetkala kvůli jakési nikdy nezmiňované rozepři, k níž došlo, když byla Jaciel ještě mladá.

„Možná, možná,“ zamručel Harven, což jeho chápavé dceři naznačilo, že to pravděpodobně s Abhorseny nijak nesouvisí. Ale tématu se chopil jako možného vysvětlení a dodal: „Abhorsenové nebo jejich nástupci do Belisaere občas přijíždějí, konají se tu obřady a podobné věci, takže je docela dobře možné, že se budeme muset setkat buď s tvým dědečkem, nebo tvou tetou –“

„Moje teta je budoucí Abhorsenka?“ zeptala se Clariel. „Já ani nevěděla, že máma má sestru!“

Její rodiče o Jacielině rodině nikdy nemluvili, takže pro Clariel to všechno byly zajímavé informace. Ani o Abhorsenech toho ve skutečnosti příliš mnoho nevěděla, kromě dětské říkanky o Výsadě, kterou se všichni učili:

*Pět Velkých Výsad poutá zem
Pevným svazkem, v duchu společném
Jedna u lidí, co moc mají
Dvě u těch, co Mrtvé uspávají
Tři a Pět se staly kameny a zdívem
Čtyři zří všechno v ledu čírém.*

Abhorsenové byli „lidé, kteří drží zkrátka Mrtvé“, což, pokud Clariel věděla, znamenalo, že pronásledují nekromanty a zapuzují Mrtvé duše, které se nějak vrátily ze Smrti do Života. Oni sami mohli Smrtí procházet a stejně jako nekromanti používali volnomagických zvonců k ovládnání a ujařmování Mrtvých, ačkoliv abhorsenské zvonce nebyly ani tak volnomagické, jako spíše spoutané Výsadou.

Pokud bylo Clariel známo, Abhorsenové za nynějších časů Mrtvé příliš zkrátka nedrželi. Za svůj život neslyšela o tom, že by Mrtví vyvolali nějaké potíže. A stejně tak se zdálo, že ani Clayry, čtvrté z Velkých Výsadních pokrevních linií, nezří nic zásadního ani v budoucnu. Pokud něco viděly, nechávaly si to pro sebe, stejně jako *žily* samy pro sebe ve své odlehle pevnosti mezi ledovci daleko na severu. Ani král, představitel „těch, kdo nosí korunu“, nikomu v podstatě nevládl, třebaže Clariel nikdy příliš nezajímalo, kdo v konečném důsledku řídí nejrůznější instituce, které podle všeho království spravují.

Všechno jí to připadalo jako přežitky z časů dávno minulých, stejně jako to, že v její době už téměř nic neznamenaly ani „kameny a zdívo“ z říkanky. Byly Zdí na jihu, pro Clariel jen jakýsi zvláštní orientační bod, o němž sice slyšela, ale který nikdy neviděla, a Velké Výsadní kameny znala jen v podobě, jak byly zobrazeny v jedné pantomimě: jako velké šedé loutky lidské velikosti pomalované zlatými Výsadními znaky. V Estwaelu se staly součástí komické scény při slavnosti Letního slunovratu, vysoké kameny, které do sebe narážely, kácely se, opět se sta-

věly a na pozadí výbuchů smíchů celý tento postup několikrát opakovaly.

„Samozřejmě že o ní víš,“ řekl Harven, jako by se o Jacielině rodině bavili ne nikdy, ale naopak neustále. „V každém případě se s ní nebo s tvým dědečkem možná setkáme, a pak je tu i král, který je pro tvoji matku koneckonců bratrancem z druhého kolene, a všichni tihle lidé si... no... jak víš, na Výsadní magii velice zakládají.“

„Neříkal jsi snad, že ‚nejlepší lidé‘ se Výsadní magii už nevěnují, protože je s ní příliš moc práce nebo si při ní spálí ruce na uhel nebo co? Copak král a Abhorsenové nejsou nejlepší lidé?“

„Nebuď hloupá,“ řekl Harven. „Ti jsou spíš... spíš odloučení, zvláště v současnosti. Stojí tak nějak mimo. Dnešní doba, víš, a jiné způsoby a prostředky, mění se situace...“

„O čem to mluvíš, otče?“ zeptala se Clariel.

„Dostane se ti vzdělání ve Výsadní magii,“ vzmužil se Harven a vrátil se k tématu. „Domluvili jsme pro tebe odpolední hodiny u magistra Kargrina, jehož dům stojí na svahu pod námi, možná ho vidíš i tady odsud, řekl bych, že je docela výrazný –“

Clariel se podívala přes zábradlí. Na západním svahu Beshilu stály stovky domů a řada jich byla ještě dál, vršily se jeden na druhém, tvořily jeden shluk.

„Kde?“ zeptala se.

„Někde tamhle dole,“ mávl Harven neurčitě rukou. „Je to dům se znamením ježka, na Kormoránové ulici... ale tvůj strážce už tě tam dovede –“

„Můj strážce?“

„Myslel jsem, že jsem ti o strážcích už říkal.“

„Ne, neříkal,“ opáčila Clariel stroze. „Jakých strážcích?“

„Cech nám poslal několik strážců pro dům a dílnu a taky aby... na nás dohlíželi. Na rodinu.“

„K čemu potřebujeme strážce?“

„Myslím, že je nijak zvlášť nepotřebujeme,“ odpověděl Harven, ale už se opět díval na své střevíce. „Tady se to tak prostě dělá. Tak či onak, jeden bude strážit i tebe. Na cestě do Akademie a zpátky a tak dál. Jmenuje se... ehm... teď mi to vypadlo z paměti. Čeká dole, aby se s tebou setkal. A tvoje matka také chce, aby ti Valannie pomáhala s oblečením.“

„Co je s mým oblečením?“ podívala se Clariel. Měla na sobě to, co v Estwaelu většinou nosila za všedních dnů, v podstatě svoji vlastní verzi hraničářské uniformy: vestu ze srnčiny, pod ní vlněnou světle zelenou košili po kolena a s dlouhými rukávy a palcovými lněnými záložkami u zápěstí a krku; vlněné punčochy a vysoké boty také po kolena, ušité z kůže prvního kance, kterého sama skolila, když jí bylo čtrnáct.

Uznávala, že kůže a vlna jsou trochu těžké, aby se v nich v Belisaere cítila pohodlně. Ve srovnání s Estwaelem, schovaným ve vysokém údolí a obklopeným kopci Velkého lesa, tady u moře slunce víc pálilo a větry byly teplejší. V ostatních částech království se naopak používalo poněkud hanlivé spojení „estwaelské léto“ jako označení pro dny, kdy panoval netypický chlad.

„Ženy tady nosí jiné věci,“ řekl Harven. „Valannie ti pomůže koupit všechno, co budeš potřebovat.“

Valannie byla Clarielina nová služebná. Připadla jim společně s novým domem, takže ji nezaměstnávali sami, ale byla jim poskytnuta Cechem. Jaciel se o výběr vlastního služebnictva nestarala, zvlášť když se ihned ukázalo, jak je Valannie užitečná a schopná. Ale Clariel její pomoc doposud co nejvíce odmítala. Byla odhodlána poradit si i bez služebné, poněvadž se musela obejít bez pomoci své staré chůvy Kraille, která se místo hrůz spjatých s pobytem v novém městě rozhodla odejít na odpočinek na statek svého syna za Estwaelem.

„Takže musíš jít dolů,“ řekl Harven.

Clariel beze slova přikývla.

„Promiň, Clarrie,“ dodal ještě její otec. „Ale všechno to bude mít pozitivní dopad. Uvidíš.“

„To doufám,“ pronesla Clariel mrzutě. „Běž, otče, hned jsem dole.“

Její nový strážce stál na nádvoří u vstupní brány a pozoroval dva Jacieliny řemeslníky, jak vrší na hromadu pytle hnědého uhlí. Clariel si s nemalým překvapením všimla, že je menší, a dokonce útlejší než ona sama, a také mnohem starší – bylo mu nejméně třicet, ne-li víc. Měl přivřené oči a nevypadal vůbec příjemně. Když sešla ze schodů a přiblížila se k němu, všimla si, že má na čele Výsadní znak, křestní symbol, který představoval jeho viditelné spojení s Výsadou. Takže byl přinejmenším schopen vládnout Výsadní magií, ačkoliv znak na čele neznamenal téměř nic, pokud dotyčný učení a magické praxi nezasvětil celý život.

Znak na čele strážce ovšem z větší části zakrýval červený šátek, který měl omotaný kolem hlavy. Znak by nebyl vůbec vidět, kdyby si muž nasadil přilbu, kterou si držel u boku. Na kabátci se mu skvěl zlatý pohár Cechu, který ale byl vyšitý barvenou žlutou nití a nebyla v něm ani trocha zlaté slitiny. Brnění z šupin gethre, které měl oblečené pod kabátkem, mu dosahovalo pouze do poloviny stehen a mezi jeho lemem a horním okrajem vysokých kožených bot zůstával nekrytý prostor. Na levé straně širokého opasku muži v omšelé pochvě visel meč a na pravé straně měl za opaskem vsunutou tenkou palici z jakéhosi tmavého bytelného dřeva.

Při Clarielině příchodu se otočil, sklopil hlavu a s trhnutím se napřímil do pozorů.

„Dobré ráno, slečno,“ řekl, aniž se mu v očích či tváři mihl náznak jedině emoce. „Jmenuji se Roban. Cech mě k vám přidělil, abych vás strážil při pohybu po městě.“

„Děkuji,“ odpověděla Clariel. „A... ehm... proč je třeba mě strážit? Když jsme sem přijeli, žádné strážce jsme neměli.“

„Víte, slečno, doprovázeli jsme vás už několik mil před Erchanovou branou,“ odpověděl Roban. „Potají, jelikož lady Jaciel ještě nebyla přijata do Vysokého cechu.“

Nedíval se přímo na Clariel, ale někam nad její pravé rameno. Clariel měla pocit, jako by ani nemluvil k ní, ale podával hlášení jakémusi neviditelnému důstojníkovi nad její hlavou.

„Opravdu jste nás doprovázeli až do města?“ zeptala se. „Proč?“

„Takové jsme měli rozkazy, slečno,“ odvětil Roban, čímž na její otázku vlastně neodpověděl.

Než mohla Clariel pokračovat, přerušil ji chvatný příchod Valannie, která pořád někam spěchala, byla neustále v pohybu, věnovala se tomu či onomu nebo organizovala práci jiným lidem. Byla asi jen o deset let starší než Clariel a určitě nevypadala předčasně zestárlá, ale bylo na ní něco, kvůli čemu vypadala mnohem starší než kdokoli v jejím okolí. Clariel připomínala babičku, matku jejího otce, která byla přesně tak všetečným, uspěchaným generálem.

„Slečno Clariel, moc se omlouvám, že jsem vás nechala čekat,“ prohlásila a odmlčela se, jen aby vsunula ruku do ohbí Clarieliny paže. „Všechno je přichystané. Napřed půjdeme k Parillinovi pro látku, pak k mistryni Emenor, ta má ty zdaleka nejlepší střihačky. Pak k mistru Blydnenovi pro boty, nebo možná ke Kailinovi, a myslím, že i k Ilvercotovi pro nějaké šátky a podobně. A to mi připomíná... vezměte si prozatím tohle. Žádné strachy, brzy budete mít něco štramáctějšího.“

Podala Clariel modrý šál z nějaké třpytivé látky. Clariel se na něj podívala, ale nepřevzala ho.

„Co to je?“

„Hedvábný šál, slečno!“ zvolala Valannie. „Abyste si zakryla hlavu.“

„Na to mám přece vlasy,“ opáčila Clariel. „A taky naprosto vyhovující klobouk, který si můžu vzít, pokud si myslíš, že bude přšet. Což mně tedy nepřipadá.“

„Ne, ne, ne. Klobouky jsou pro obyčejné lidi! Vy musíte mít šátek, slečno Clariel!“

Clariel otevřela ústa, aby jí řekla něco o tom, že v Estwaelu nikdo šátek na hlavě nenosí, ale zarazila se, když uviděla, že ze dveří dílny vyšla její matka, jako obvykle v závěsu s učedníky a dmychači ohně. Neměla na sobě své jednoduché lněné pracovní šaty a koženou zástěru s kapsami plnými pilníků, kladívek, kleští, pravítek a dalších nástrojů, nýbrž jakési vrstvené roucho z modrého a světle zlatého hedvábí. Také měla modrý šátek, ačkoliv ten její byl obšitý drobnými zlatými penízky, které zachytávaly sluneční paprsky a odrážely je, čímž dokazovaly, že jsou z pravého zlata.

Ta chybějící zástěra nevěstí nic dobrého, pomyslela si Clariel, protože pokud Jaciel nepracovala, mohla chtít projevit zájem o svou dceru.

Ukázalo se, že je tomu přesně tak. Jaciel zastavila na cestě k mužům, kteří vykládali dřevěné uhlí, a změnila směr přímo ke Clariel. Když se přiblížila, Roban se ještě více napřímil v pozoru a Valannie honem nasadila Clariel na hlavu šátek, stáhla ho, aby jí zakryla Výsadní znak na čele, a nakonec jí pod bradou svázala oba cípy.

„Clariel. Sešla jsi dolů.“

„Ano, matko.“

„Takže ty záchvaty vzteku už tě přešly?“

„Já neměla žádné –,“ začala Clariel dopáleně, než se kousla do rtu. Zdálo se jí, že s matkou nikdy nemůže vést normální rozhovor. „Chci říct, že jsem už zcela smířena se svým osudem, děkuji.“

„Se svým osudem?“ zopakovala Jaciel. „To zní dost zlověstně, nemyslíš? Tak či onak mě to těší. Vidím, že se chystáš jít ven nakoupit nové oblečení. Nezapomeň věnovat pozornost Valannie.“

Otočila svůj povýšený pohled na služebnou a pokračovala. „Valannie, dohlédni prosím na to, aby si Clariel obstarala všechny náležitosti, které bude potřebovat do Akademie a do domu.“

Nedovol jí, aby se poddala jakýmkoliv... krejčovským rozměrům.“

„Ano, paní,“ uklonila se obřadně Valannie.

„A ty jsi Roban?“ zeptala se Jaciel strážce. „Důstojník oddílu, který nám přidělil Cech?“

„Ano, mylady!“ štěkl Roban.

„Bývalý příslušník Královské gardy, jak vidím,“ podotkla Jaciel. Clariel nepoznala, jak to ví.

„Ano, mylady.“

„Musím tudíž předpokládat, že jsi příslušně vycvičen,“ pokračovala Jaciel. Otočila se zpátky ke Clariel.

„Kromě svých šatů, Clariel, budeš ještě muset koupit nějaký malý dárek králi. Za tři dny u něj máme audienci.“

Clariel poprvé uviděla v Robanově tváři záblesk emoce, překvapení, kterým zareagoval na oznámení její matky. I Valannie se zatvářila ohromeně, na okamžik se jí rozšířily zorničky, ale hned vzápětí se jí podařilo vnutit své tváři normální, pozorně úslušný výraz.

„Opravdu?“ zeptala se Clariel. O králi Orrikanovi mnoho nevěděla, kromě toho, že je velmi starý, a v Estwaelu se navíc šušovalo, že se stáhl do ústraní po smrti své manželky a zmizení své vnučky a následnice, princezny Tathiel. Obecně se soudilo, že se s nikým nestýká a v řízení království nehraje téměř žádnou roli. Což, jak Clariel občas zaslechla, bylo zlepšení oproti době, kdy občas určitý zájem projevil. „Proč mu musím něco kupovat?“

„Protože jsi jeho nejmladší příbuzná,“ řekla Jaciel. „Příbuzenský dárek je při první návštěvě krále tradice.“

„Ale co mám králi koupit?“ zeptala se Clariel. „Vždyť si přece může obstarat, co se mu líbí, ne?“

„Něco malého a osobního, jak se patří na dárek od mladé dámy,“ odpověděla Jaciel. „Valannie už ti určitě něco poradí.“

Valannie se zatvářila překvapeně. Některé věci očividně nespadaly do jinak ohromné sféry jejích kompetencí.

„Víte, mylady, jsem zběhlá v módě dvora pana místodržícího, ale pokud jde o krále, to opravdu nevím, vždyť ho posledních pět let nikdo skoro neviděl –“

„Nepochybuju, že něco najdete,“ prohlásila Jaciel. „A teď, kde je Allin?“

„Tady, mylady!“ zavolala jedna ze starších učednic a rychle se prodrala do čela hloučku, který čekal několik kroků za Jacielinými zády.

„Allin, chci se teď podívat na ten tvůj návrh lžice s dlouhou rukojetí,“ řekla Jaciel. „Pojď do mé pracovny. Rowain, Errilee, vy pojďte taky. Vezměte si svoje učebnice a nákresy. Vy ostatní se běžte věnovat svým povinnostem.“

Na nádvoří znenadání zavládla činorodost, učedníci a řemeslníci začali rychle přecházet zpátky k obrovským klenutým dveřím do dílny na druhé straně nádvoří a Jaciel se svými vybranými učednicemi vykročila k menším ze dvou dveří ve zdi domu, které vedly přímo do komnat, jež si s Harvenem zabrala pro své soukromé užití. Jaciel samozřejmě patřila ta zdaleka největší místnost.

„Myslím, že bych měla jít sehnat nějaký ten dárek pro krále,“ prohlásila Clariel. „Co navrhuješ? Kde začneme, Valannie?“

Valannie sraštila čelo.

„Já vážně nevím, slečno. Jak už jsem řekla vaší paní matce, pokud by to byl dárek pro místodržícího nebo někoho z radních, bylo by to něco jiného. Ale kdo ví, jaká drobnost by se mohla líbit králi?“

„Má rád ryby,“ ozval se Roban. „Nebo ryby rád míval.“

„K jídlu?“ zeptala se Clariel. I ona měla ráda ryby, zvlášť pstruhy, které sama chytí jen tak do ruky v některé z bystřin přitékajících do Estwaelu. Když se okamžitě nechá vykrváct, vykostí a usmaží přímo v lese na pánvi s medvědí česnekem a šalotkou, patří takový čerstvě ulovený pstruh mezi její nejoblíbenější jídla. A je tudíž další z věcí, kterou měla v Belisaere postrádat.

„Ne, barevné ryby z velkých dálek,“ řekl Roban. „Živé. Nechává je plavat v obrovských skleněných koulích. Rád se na ně dívá... nebo díval.“

„A tohle jsi viděl, když jsi sloužil v Královské gardě?“ zeptala se Clariel.

„Ano, slečno.“

„Proč jsi odešel?“ zeptala se ještě, než otázky ihned zalitovala, když si všimla, jak Roban naklonil hlavu a opět se zadíval nad její rameno na svého neviditelného nadřízeného. Třeba ho vyhodili, pomyslela si, kvůli opilství nebo porušení povinností. „No, omlouvám se, to je... hloupá otázka.“

„Nedá se říci, že bych přímo odešel, slečno,“ odpovídal Roban pomalu. „Když se Cechy chopily našich povinností ve městě i mimo ně, většina gardy byla rozpuštěna, neboť pro ostrahu paláce bylo zapotřebí jen několika desítek gardistů. Nemálo z nás vstoupilo do služeb té či oné cechovní společnosti.“

„O tom jsem nevěděla,“ připustila Clariel. „Myslím, že toho o městě a vlastně o všem ostatním moc nevím. A proč vlastně Cechy převzaly funkci gardy?“

Roban ani Valannie jí neodpověděli, ovšem Clariel z nich vyčítala jisté napětí, jako by oba rádi něco řekli. Ale Roban se jí dál díval přes rameno a Valannie jen natáhla ruku, aby Clariel rychle a sotva postřehnutelně upravila šátek.

„V každém případě děkuji za tu užitečnou radu ohledně ryb,“ pronesla Clariel do ticha. „Nevíte, kde bych nějakou takovou barevnou rybu mohla koupit... nebo i vícero?“

„Živé ryby a neobvyklé úlovky se prodávají na rybím trhu,“ řekla Valannie, ale svráстила přitom nos. Podívala se na Robana. „Je to dnes bezpečné?“

Roban přikývl.

„Dnes bezpečné?“ zopakovala Clariel. „Jak to myslíš? A nikdo mi ještě neřekl, k čemu je mi vlastně dobrý strážce.“

„Ve městě se objevují jisté nepokoje, slečno,“ řekl Roban. „Nespokojených dělníků a tak podobně. Došlo k jistým... menším výtržnostem... a rybí trh je blízko Roviny, kde bydlí nádeníci.“

„Nádeníci?“ podivila se Clariel.

„Ti, co nepatří k cechům a které si zaměstnavatelé najímají – nebo nenajímají – podle svých každodenních potřeb,“ vysvětloval Roban trpělivě.

„S námi to nemá nic společného a není to věc, se kterou bychom si měli dělat hlavu,“ dodala Valannie optimisticky. „Cechy se o své příslušníky starají. Páni, ale ten šátek se mi pořád nezdá. Dovolte, prosím, slečno.“

Clariel neochotně sklonila hlavu a nechala Valannie, aby jí převázala uzel. Bylo jí jasné, že se ve městě děje spousta věcí, o nichž neměla tušení a o nichž nejspíš měla vědět, ale ani Valannie, ani Roban jí už nic víc říct nehodlali.

V Belisaere rozhodně nehodlala setrvávat ani o okamžik déle, než bylo nutné. Vymyslela už ne jeden způsob, jak se dostat zpátky do Estwaelu a jak tam přežít s jen minimální podporou ze strany svých rodičů. Nebo možná bez jakékoliv podpory, protože poněkud zdráhavě docházela k závěru, že její ambice nebudou *nikdy* podporovat. V budoucnu se bude muset starat sama o sebe.

„Výborně,“ prohlásila Valannie a Clarieliny myšlenky na samostatnost přerušila posledním slabým trhnutím za cíp šátku. „Jsem přesvědčená, slečno, že už zítra budete dělat čest jak své rodině, tak Cechu.“

„Dobře,“ zamumlala Clariel, jen aby něco řekla, protože na oblečení a na cti, kterou měla někomu dělat, jí ve skutečnosti vůbec nezáleželo. „Tak, myslím, že bychom se měli vydat na nákupy. Ale napřed seženeme tu rybu pro krále.“

Kapitola 2.

Barevné ryby a barevné šaty

Výprava za rybami neskončila úspěchem. Clariel téměř neunesla tlak lidí na rybím trhu, hluk, míhání vozíků naložených čerstvě chycenými rybami a tamější pronikavý zápach. Ačkoliv v jejich čele krácel Roban, který svou přítomností i navzdory své malé výšce nutil lidi, aby se jim klidili z cesty, procházet úzkými uličkami lemovanými stánky, kde se prodávaly všemožné druhy ryb, koryšů, chaluh a kdovíčeho ještě, bylo nadmíru těžké. Všude se rozléhal neustálý křik prodavačů a stejně hlasité odpovědi nakupujících, řev mužů tlačících vozíky, kakofonie zvuků, jakou Clariel v životě nezažila.

A korunu všemu nasadilo zjištění, že se na trhu žádné pestré ryby neprodávají. Takové zboží jen čas od času nabízeli obchodníci na severním konci tržnice, kteří se specializovali na živé úhoře, ryby a exotické zboží, jako jsou třeba rejnoci. V dané chvíli však nikdo z nich neměl ani jednu jasně žlutou nebo oranžovou rybu, které měl podle Robana král v největší oblibě. Nakonec nebylo ani příliš zřejmé, odkud se tyto ryby berou; jen tu a tam se s nějakou objevil některý námořník nebo rybář, a to spíše s mrtvou než živou.

„Mohli byste to zkusit na Ostrůvku,“ prohodil jeden z prodavačů, kterého bronzový odznak nad zástěrou z kroužkového

brnění označoval za podmistra Cechu prodavačů ryb. „Tam občas nějakou podivnost uloví. Každopádně já sám rozhodím mezi lidmi sítě.“

„Potřebovala bych nějakou takovou rybu co nejdřív,“ řekla Clariel. „Má to být dárek pro –“

„Jé, podívejte na toho úhoře!“ zaječela Valannie a už ukazovala na obrovskou zubatou rybu, která se s mrskáním pokoušela vyplazit z nedalekého sudu. Roban současně řekl: „Měli bychom pokračovat, slečno. Už je skoro poledne.“

„Aha, ano,“ řekla Clariel. „Děkuji vám. Zkusím ten... víte...“

„Ostrůvek,“ pomohl jí prodavač. „Je to takové malé skalnaté místo nedaleko za Jižní věží. Za hradbami. Docela drsné a nehostinné, ale za dne poměrně bezpečné.“

„Děkuji,“ zopakovala Clariel. „Kdyby se nějaká ryba objevila i tady, dejte mi, prosím, vědět.“

Prodavač přikývl. Než se Clariel vůbec stačila otočit, už křičel na jednoho ze svých pomocníků: „Dej co proto těm úhořům, ty jeden línej troubo!“

Za rybím trhem vládl trochu větší klid, ale i tak bylo na ulicích mnohem rušněji, než bývalo v Estwaelu v den, kdy se během dožínek konal ten největší trh. A lidé se pořád někam rychle přemísťovali, jako by to, co dělali, nemohlo ani chvilku počkat. Clariel měla pocit, že kdyby nebylo Robana, příval ženoucích se, postrkujících a překřikujících se lidí by ji strhl a zanesl do nějaké přečpané uličky, kde by zůstala vězet do skonání věků.

„Vydáme se hned na ten Ostrůvek?“ zeptala se. Lákal ji, protože ležel za hradbami města a na jakémkoliv místě za hradbami se měla cítit lépe než v jejich sevření.

„Ne, na to teď není čas,“ řekla Valannie. „Musíme vám ještě sehnat patričné oblečení!“

Clariel si povzdechla a přikývla a upnula se k myšlence, že toto všechno je jen dočasné. Zanedlouho se všech těchto lidí, hluku, zápachu zbaví a bude zpátky v chladivém zeleném svě-

tě svého lesa. Jen musela vymyslet, jak by si mohla vydělávat na živobytí. Byla si upřímně vědoma svých loveckých dovedností i obtíží spjatých s takovým životem, aby věděla, že v létě by mohla docela dobře přežít, ale zimy měly být něco úplně jiného. Kromě toho na holém přežívání nebylo nic přitažlivého. Potřebovala by alespoň určitou sumu peněz, aby se usadila a měla nárok na hájenku nebo chalupu na okraji lesa. Její rodiče si samozřejmě mohli dovolit jí takový příbytek koupit –

Roban ji vyrušil ze zasnění, když jí položil ruku na loket, neboť málem nešťastně vsunula nohu do železné mříže zakrývající kanalizační vpusť. I když ji proplachovala voda z akvaduktu, který tvořil hranici rybího trhu, stokou v podzemí proudila smrdutá masa rybích vnitřností, odřezků a šupin a Clariel si mezi širokými mřížemi mohla snadno zlomit kotník.

„Tudy, slečno.“

Roban je vedl širokým prostorem Letní ulice, která byla, jak si Clariel s potěšením všimla, lemovaná stromy, byť byly ve srovnání se stromy v lesích, které znala, tenké, holé a zašedlé. Napadlo ji, že jde o nějaký druh jasanu, ale ani Roban, ani Valannie ho nebyli schopní Clariel lépe přiblížit.

Letní ulici opustili předtím, než začala stoupat do vyvýšeného údolí mezi Beshilem a Mincovním vrchem, a odbočili na západ do jedné užší ulice. Na ceduli zavěšené v křižovatce byl jakýsi nerozpoznatelný vybledlý výjev, na němž se kdysi, jak Valannie Clariel ujistila, skvěly tři jehly a nitě.

„Tříjehlová ulice,“ vysvětlovala. „Území Cechu krejčích. Tudy teď půjdeme, dokud se ulice neprotne se Stříhačovou ulicí, což je zase území Soukeníků, a tam už je Parillinův krámek. Nejlepší obchody s látkami a nejlepší krejčí jsou všude kolem oné křižovatky.“

Ulice byla plná lidí, ačkoliv v ní nebyl ani zdaleka takový ruch jako na rybím trhu. Většina přítomných se pohybovala pěšky, protože koně byli v hlavním městě s výjimkou několika zvlášt-

ních účelů zakázání. Bylo tu však vidět krytá nosítka vlečená zpocenými nosiči a řada všudypřítomných vozíků, třebaže tady byly naloženy hromadami oblečení, rolemi nenastříhaného sukna a soudky s knoflíky a obřími cívkami nití a nevznášel se tu ten nepříjemný puch ryb a moře.

Ulice se směrem na západ opět rozšířila, domy se zvětšily a začaly být opatřeny znameními, jež prozrazovala, jakým živnostíem se zde lidé věnují, a většinou šlo o krejčí. Na rozdíl od rybího trhu si zde Clariel začala všimát dalších lidí doprovázených strážemi, oblečených v barvách různých cechů.

„Mám ji pozdravit?“ zeptala se Clariel Valannie pochybovačně, když se střetla pohledem s okázale vyhlížející ženou, která proti nim kráčela ulicí a která měla na hlavě jediný další modrý šátek, jaký Clariel viděla při svých toulkách, ačkoliv řada žen nosila šátky jiných barev. Před ženou se rovněž ubíral osobní strážce, jenž se skvěl v kabátci se znamením hmoždíře a paličky Cechu apatykářů.

„Ne, ne! Ještě nejste oblečená!“ odpověděla Valannie rychle. „Dívejte se jinam! Nezavdejte jí důvod, aby si vás všimla.“ „Ale já jsem oblečená!“ namítla Clariel.

„Ale ne jak se sluší a patří!“ sykla Valannie. Popošla, aby se pohybovala mezi Clariel a apatykářkou. „Pojďte jakoby nic!“

Clariel poslechla, ale za chůze se na apatykářku podívala, jen aby zjistila, o čem to Valannie u všech všudy mluvila, když tvrdila, že není oblečená, jak se sluší a patří. Viděla ženy oblečené v nejrůznějších svrscích, a některé se podobaly i těm, které měla na sobě ona sama. Ale apatykářka na sobě měla hned několik vrstev oblečení, několik halen různých velikostí. Hlavní vnější halena byla z tmavožlutého hedvábí, ale pod ní měla ještě přinejmenším tři další odlišných barev, jež jí vykukovaly u kolen a zápěstí.

Clariel si až opožděně uvědomila, že víceméně stejný oděv měla na sobě ráno i její vlastní matka, byť v jiných barvách.

„Znamenají ty barvy něco?“ zeptala se. „A tenhle modrý šátek?“
„Jistě,“ odpověděla Valannie. „Dvě vnější a dvě vnitřní vrstvy jsou v cechovních barvách patřičné posloupnosti a modrý šátek bez vyšívání znamená, že jste blízka příbuzná cechovníka, jeho choť, syn nebo dcera, ale sama cechovnice nejste.“

„Každý cech má jiné barvy?“ zeptala se Clariel. „Kolik těch cechů vůbec je?“

„Cechů je čtyřiasedmdesát,“ odpověděla Valannie. „A ty doplňuje pět Velkých společností. Ale nemějte obavy, slečno, všechny kombinace se naučíte poznávat na Akademii.“

Clariel se už chystala říct, že v Belisaere nejspíš nesetrvá dost dlouho na to, aby se o něco takového starala, ale v tu chvíli ji Roban popadl a prudce s ní smýkl do strany. Vzápětí uviděla, jak vzduchem poblíž místa, kde stála, prosvištěla stříbřitá šmouha čepele, sevřeně v ruce muže s tváří skrytou pod ošuntělým rouchem s kápí.

Než stačil znovu zaútočit, Roban se na něj vrhl, levou rukou mu popadl zápěstí ruky třímající nůž a dvakrát ho velmi rychle udeřil do břicha, načež se mladíkovi z hrdla ozval sípot a vzepjal se, aby se vyhnul hlavnímu náporu úderů.

Roban se potom zkroutil, přehodil si útočnicka přes bok a poslal ho smykem přes ulici mezi několik ohromených přihlížejcích. Nůž s třeskotem odletěl, další lidé se rozkřičeli a k povykování se svým výkřikem přidala i Clariel, která za útočnickem skočila s tenkým nožem vytaženým ze své boty v ruce, ačkoliv si nevzpomínala, že by tak vůbec učinila.

Muž dosud ležel na zemi, když se mu ohnala po stehnu, ale nůž jí v posledním okamžiku odrazil překvapivý zásah Robanova meče. Ozvalo se jen zařinčení čepelí, když jí odtlačil zbraň do strany.

„Ne, slečno!“ hlesl naléhavě, čímž ji rozptýlil na tak dlouho, aby se útočník stihl odkutálet pod opodál stojící vozík, přičemž se mu z tváře shrnula kápě. Clariel ho na okamžik zřetelně spat-

řila – pohledného mladíka se světlými vlasy. Setkali se pohledem, její oči hnědé tak, že byly téměř černé, a jeho modré jako malovaná obloha. Mrkl na ni, prolezl pod vozíkem, vyskočil a vyrazil pryč boční uličkou.

Roban dál mečem odtlačoval Clarielin nůž a v prstech jí stiskl loket. V jeho sevření se zkroutila a pokusila se uvolnit nůž; rudý vztek ji zaplavoval ohromnou silou, takže Roban proti ní musel napřít veškerou energii, aby ji udržel v šachu.

„Slečno!“ křikl. „Ne!“

Clariel jeho slova slyšela jakoby z velké dálky. Nevěnovala mu pozornost a zapřela se do něj, nůž jí sklouzl pod jeho čepel a opět vystřelil vzhůru k jeho břichu, dost rychle, aby ji musel pustit a ustoupit, připravil se její ránu vykrýt, nebo dokonce oplatit, ale tehdy ochabla, když ji znenadání opustila veškerá krvežíznivost.

Pomalou nůž sklopila, ale Roban se k ní nepřibližoval.

„Měla jsem ho!“ zavrčela. „Proč jsi mě zastavoval?!“

„Všechno není vždycky takové, jak se zdá,“ odpověděl Roban potichu a prohlížel si ji ostražitýma očima. „Nevěděl jsem, že máte nůž. Nebo že ho umíte použít.“

„Jsem lovkyně!“ odsekla Clariel až příliš nahlas a síla jejích slov v ní opět pomáhala rozdmýchat vztek, který v sobě právě zadusila. Nadechla se, pomalu vzduch vypustila a s ním vypouštěla i zuřivost. Takový vztek ji přepadával jen zřídkakdy, ale věděla, že si musí dávat pozor na jeho důsledky, a potlačovala ho od chvíle, kdy byla dost stará na to, aby si uvědomovala, kam může vést. V takovém vzteku nebývala sama sebou.

„Rozumím,“ zašeptal Roban. „Jste v pořádku?“

Clariel věděla, že se jí ve skutečnosti ptá: „Máte nad sebou opět vládu?“

„Ano,“ řekla, zatímco si vracela nůž na speciální tajné místo uvnitř boty. Třásla se jí ruka a cítila se zvláště slabá, jako by se jí měla podlomit kolena a měla se zhroutit na zem. Zhluboka

se nadechla a dokázala se napřímit, ale na nohou se stále cítila velmi nejistá.

Teprve tehdy k ní Roban přistoupil. Chytil ji pod loktem, aby ji zklidnil, naklonil se k ní a zašeptal:

„Vydržte to takhle chvíli. Dobře?“

„Jen když mi vysvětlíš, proč jsi mě zastavil.“

„Později,“ odpověděl chvatně. „Tady to není bezpečné.“

„Ach, slečno,“ zvolala Valannie, když k ní přispěchala. Byla jediná, kdo se hnal směrem ke Clariel. Původně zalidněná ulice se rychle vyprazdňovala. Lidé mizeli do krámků a domů nebo se na ulici stahovali zpátky; lidská vlna při zjevném odlivu.

Valannie se podívala na Robana, který jemně přikývl, nadechl se a zakřičel.

„Zlatníci! Zlatníci! Ke mně! Garda! Garda!“

Na jeho volání následovala rychlá odpověď. Mnohem rychlejší, než by bylo obvykle zvykem, pomyslela si Clariel. Z několika směrů se ozvaly výkřiky opakující jeho slova a během několika minut bylo na dlážděné ulici slyšet těžký dusot mnoha bot, doprovázený rachotem a řinkotem zbraní a zbroje.

„Co se to děje?“ zeptala se Clariel. Cítila, jak se jí vrací síla, a od Robanovy podpůrné ruky se odtáhla.

„Došlo k zákeřnému útoku na Zlatníkovu dceru,“ řekla Valannie. „Je to strašné. Měla jste štěstí, že vás nezabil.“

„Ale kdeže,“ namítala Clariel. „Byla to –“

„Šok,“ přerušil ji Roban naléhavě. Právě oko se mu přivřelo v zoufalém, pomalém mrknutí. „Utrpěla jste příšerný šok. Ale už jste v bezpečí. Podívejte, už je tady garda.“

„Šaráda,“ zašeptala Clariel potichu, sama pro sebe. Rána ji minula nejméně na šířku lidského těla. Kdyby ji ten mladík chtěl doopravdy zasáhnout, bodl by ji do zad. A kdyby si Roban doopravdy myslel, že je to úkladný vrah, vmžiku by tasil meč a muže by proklál, místo aby ho udeřil a odhodil, a také by určitě neodrážel Clarielin vlastní útok.

Zatímco se k nim zpoza rohu hrnuly více než dvě desítky pochodujících ozbrojenců, Clariel přemýšlela, co se to kolem ní děje. Ačkoliv měli všichni drátěné košile nebo zbroj z šupin gethre, kabátce měli jiné a skvěly se na nich různé insignie. Clariel si všimla zlatých mincí Zlatníků, stylizovaných lodí Kupeckých dobrodruhů, jasně modrých kapek Barvírů, vztyčených mečů Zbrojírů a dalších znaků, které tak narychlo ani nepoznávala.

Vedl je vysoký a impozantní muž středního věku, oblečený v dlouhém sněhobílém kabátci, pod nímž měl zlacenou drátěnou košili, nikoliv brnění z gethre. Na kabátci měl vyšíтый symbol města Belisaere, věž a akvadukt, a nad srdcem měl další menší znak: opět mince Zlatnického cechu. V půli těla měl kabátec pevně stáhnutý zářivým zlatým pásem, z něž visela zlatá pochva s poněkud neprakticky vyhlížejícím, ale velmi zdobným mečem s křížovou záštitou v podobě labutích křídel a drahokamem zasazeným v hrušce. Vypadal přibližně na čtyřicet a v mladším věku musel být velmi pohledný, neboť část jeho příjemného vzhledu stále přetrvávala v jeho pravidelných rysech a hustých, tmavých vlasech. Když se však přiblížil, Clariel si všimla, že má úzké, pronikavé a nedůvěřivé oči; nebyly to oči lovce, nýbrž krutého dravce. Do jisté míry jí připomínal hranostaje. Ladného a silného hranostaje.

„Cechmistr Kilp,“ zašeptala Valannie Clariel do ucha. „Obvykle mu patří poloviční úklona, od příbuzné cechovníka k cechmistrovi, ale jelikož je také místodržícím tohoto města, pozdravte ho, prosím, slečno, plnou úklonou.“

Clariel se před blížícím se místodržícím hluboce uklonila. Ve tváři na sobě nedávala nic znát, ale uvnitř se všemu pokoušela přijít na kloub; útok na její osobu byl jen předstíraný, ale za jakým účelem? Zjevně to byla nějaká Kilpova šaráda, proč by byl jinak hned po ruce?

„Ach, slečna Clariel, dcera mé nejnadanější kolegyně,“ řekl Kilp, když jí pozdrav opětoval slabým pokývnutím. Narovnal se

a Clariel si všimla, že na čele nemá žádný křestní znak, anebo pokud ho měl, byl velmi šikovně skrytý pod vrstvou pudru a líčidel. Při svých slovech se usmál, ale ačkoliv se mu zkrřivily rty, z jeho úsměvu na ni nezavanula žádná vřelost nebo laskavost. „Věřím, že jste nedošla žádné újmy.“

„Ne, pane,“ odpověděla Clariel úsečně. Málem řekla něco jiného, ale do zorného pole se jí nasunul Roban a přinejmenším z jeho očí čišely emoce – určité obavy, ne-li přímo strach. Zavřela ústa a zahlédla, jak se Robanovi zlehka pohnulo hrdlo sotva postřehnutelným úlevným polknutím.

„To rád slyším,“ řekl Kilp. Pozvedl hlavu a poté i hlas, ale nepromluvil ke Clariel, nýbrž k hrstce lidí, kteří se stále zdržovali v jejich nejbližším okolí, a bezpochyby i k dalším, kteří poslouchali za okenicemi a dveřmi v krámcích a domech. „Kdybyste byla zraněna nebo nedej Vysada zabita, nepolevili bychom v úsilí, dokud bychom vraha nepostavili před soud. Kdyby se měl obětí takového útoku stát některý z *mých* cechovníků, byli bychom nuceni celé tohle místo uzavřít, zakázat veškeré obchodování, všechno tu prohledat a podniknout veškeré další kroky, kterých by bylo zapotřebí.“

Podíval se na Clariel a opět se usmál. Dívka mu úsměv opětovala, ale byl to úsměv vyhrazený pro zákazníky, kteří jim chtěli při platbě podsunout nepravé mince, kteří vydávali slitiny za ryzí zlato nebo se jakkoliv jinak snažili poškodit jejich rodinnou živnost.

„Mohl bys vás doprovodit domů, slečno Clariel?“ zeptal se. „Abych vám zaručil bezpečí?“

Clariel zavrtěla hlavou. Nevěděla, co se kolem ní děje, ale byla si jista, že v Kilpově společnosti nechce trávit více času, než je nezbytně nutné.

„Ne, děkuji, pane cechmistře. Ještě jsme neskončili s nákupem. Valannie, prosím, můžeme pokračovat.“

Valannie se už tvářila vyděšeně, ještě vyděšeněji než před chvílí Roban, jako by se odmítnutí Kilpova pozvání pro Clariel

rovnalo položení hlavy na špalek. Nebo tak hlavu na špalek možná pokládala Valannie, protože Clariel pochybovala, zda její služebnou v hloubi srdce zajímá někdo jiný než ona sama.

„Ach, slečno! Po tak příšerném zážitku byste měla rozhodně přijmout laskavou nabídku pana místodržícího a zamířit rovnou domů. Nakoupit zbytek věcí můžu jít i já sama, znám vaše velikosti a –“

„Nakoupím je radši sama,“ přerušila ji Clariel. „S vaším dovolením, pane.“

Opět se Kilpovi uklonila a udělala krok dozadu.

„Jste smělá,“ řekl cechmistr. „Byť možná trochu tvrdohlavá. Musíme se postarat, aby se vám nic nestalo. Robane, vezmi si dva z mých strážných. Koho chceš. Slečno Clariel, zatím tedy na shledanou...“

Pokynul jí hlavou a vydal se pryč. Dva jeho muži vyběhli před něj, ostatní se sešikovali za jeho zády. A zatímco odcházeli, Roban pokynul jednomu vysokému muži s červeně nabarvenými vousy, aby vykročil z řady a počkal opodál, a poté ženě s jizvou přes bradu, která jí stahovala koutek úst; a dotyčná také opustila pochodovou sestavu.

„Heyren a Linel,“ pronesl Roban stroze. „Jako já sloužili v Královské gardě.“

„Slečno,“ řekl Heyren, červenovousý gardista. Zjizvená Linel na Clariel jen kývla.

„Co to mělo všechno –,“ začala se ptát Clariel, ale Roban opět zavrtěl hlavou a upřel významný pohled na Valannie, která se ještě dívala za odcházejícím místodržícím. Valannie se otočila, možná proto, že vycítila Clarielinu pozornost, a naklonila hlavu v postoji oddané služebné, která se nemůže dočkat, až uslyší další pokyn.

„Tak úžasný muž,“ vydechla a slova doprovodila nepřijemným smíchem. „Dokonale oživil městskou správu, Cech... všechno! Kam jsme se to jen... ano, napřed k Parillinovi. Máme ještě tolik práce!“

Odcupitala a Clariel, obstoupená třemi gardisty, se jí zamyšleně vydala v patách. Jen o několik domů dál Valannie zabočila do otevřených dveří, v nichž visely závěsy z bohatého sametu, svázané širokými stuhami šafránově žlutého odstínu. Byl to zjevně dům a provozovna krejčího Parillina.

Když Valannie vešla dovnitř, Clariel předstírala, že uklouzla na dlažbě. Zachytila se Robana a přitom mu do ucha zblízka zašeptala.

„Chci vědět, co se tady děje.“

„Jen co to bude možné, slečno,“ odvětil Roban koutkem úst.
„Nemůžu mluvit, kde se mi zachce.“

Kapitola 3.

Úklady a intriky

Když Clariel usedla vedle otce v čele stolu k večeři, nad spoustou učedníků a sloužících u delšího stolu níže, o útoku na její osobu z jeho strany kupodivu nepadlo jediné slovo a ona sama se rozhodla, že toto téma prozatím otevírat nebude, protože nevěděla, co za ním vězí, a netušila, k jakým komplikacím by se mohla dopracovat, neboť před vytouženým útekem z hlavního města chtěla mít nad vším co největší přehled. Jaciel, jak bylo poměrně běžné, se večeře neúčastnila; bezesporu pracovala na něčem, od čeho nechtěla v dané chvíli odcházet.

Tak či onak jim větší příležitost k hovoru nedopřáli ani hluční učedníci, které bylo třeba utišovat, a rovněž Harvenova velmi důrazná nespokojenost s některými chody, především grilovanými úhoři, servírovanými v těstíčku ve tvaru obrovských mušlí, z nichž rybám vykukovaly jen hlavy. Všichni si na nich pochutnávali, ale Harven si nechal předvolat kuchaře a postěžoval si mu na použité či patřičně nepoužité koření. Clariel se mu neobtěžovala naslouchat a dál v klidu jedla, myšlenkami jako obvykle u představ života v hloubi lesa.

Po večeři se vydala na střešní zahradu, aby se podívala na západ slunce a utekla před uspořádáváním svého nového šatníku, do něhož se se značným zaujetím pustila Valannie. Celé

odpoledne jí zabralo, než nakoupila obrovskou škálu látek, nechala je několikrát naměřit, načež zadala do výroby snad několik desítek kusů šatstva. Kromě toho vyzvedla i několik kusů konfekce, o nichž byla přesvědčena, že Clariel poslouží do doby, než budou hotovy kusy šité na míru. Všechno stálo obrovskou spoustu peněz, více než čtyřicet zlatých byzantů, částku, za jakou by se podle Clariel dalo žít více než rok v lesním odloučení, a tedy částku, která byla příkladem úděsného mrhání.

„Slečno.“

Šepot se ozval z vrcholu schodiště. Clariel se rychle otočila, připravena tasit nůž. Ale byl to Roban. Byl očividně celý nesvůj a posledních několik schodů na střechu se zdráhal vyjít. Setrval ve stínech, jen tvář mu osvětloval svit starobylé stříbrné lucerny, prodchnuté Výsadou a zdobené jemným filigránem, která visela z vysoké tyče na horní podestě schodiště.

„Mám jen chvílku,“ dodal. „Za okamžik se mění hlídka a odcházím domů. A moc vám toho říct nemůžu, slečno. Je to samá politika a intriky, mimo moje chápání. Víím jen to, že jsem dostal rozkaz účastnit se té maškarády s Aronzem –“

„Aronzem? Tak se jmenuje ten mladík, co na mě zaútočil?“

„Ano, a abych mu za žádnou cenu neublížil, což mi tedy nemuseli dvakrát zdůrazňovat, když je to syn cechmistra Kilpa –“

„Jeho syn!“

„Ten starší. Mladší je takový jelimánek, dobrosrdečný, úplně jiný než otec, zatímco Aronzo se mu podobá až příliš – sice hezky vypadá, ale je chladný a kluzký jako úhoř a nechodí daleko pro ránu.“

„Já tomu vůbec nerozumím,“ zoufala si Clariel. Zamračila se. Pokud byla schopna určit, Roban říkal pravdu. Existovalo Výsadní kouzlo, jímž se dá mluvčí přimět k pravdomluvnosti, ale ona sama ho neznala. Ve skutečnosti Výsadních kouzel znala velmi málo a i ta, o nichž měla jakési povědomí, už několik mě-

sící neselala. Roban by se navíc určitě urazil, kdyby zpochybnila jeho pravdomluvnost.

„Kilp podobné ‚útoky‘ zinscenoval už dříve, vytvářel si záminky, aby mohl zakročit v podnikání a na území jiných cechů. Myslím, že o to tady šlo... ale je v tom možná ještě něco víc...“

Zaváhal a přešlápl na schodě, odkašlal si, jako by mu najednou vyschlo v hrdle.

„Co je?“

„Jsou to jen mé domněnky,“ zamumlal Roban, „a chytřejší lidé, než jsem já, by mohli mít domněnky jiné... ale Kilp je místodržící, protože je cechmistrem Zlatníků, a my jsme teď uprostřed zlatnického období, do jehož konce zbývají ještě tři roky. Jenže, Zlatníci mají letos volby a Kilp by mohl být sesazen z funkce, řekněme nejslavnějším zlatníkem či zlatnicí v Království. Přestal by být cechmistrem, přestal by být tudíž i místodržícím.“

„Máš na mysli moji matku?“ zeptala se Clariel. „Ale ta na nějakou politiku... nedbá!“

„Vaše matka je také králova sestřenice,“ pokračoval Roban. „V království, kde krále nezajímá vládnutí a nikdo neví, kam se poděla jeho nástupkyně, možná ani sám král –“

„Princezna Tathiel? Myslela jsem, že umřela. Před lety.“

„Možná. Kdo ví? Král to neumí nebo nechce říct.“

„Ty si myslíš, že matka chce být cechmistryní, a místodržící, a... královnou?“

„To já nevím, slečno. Ale možná si to myslí Kilp, a ten útok na vás byl varováním, že pokud vaše matka neutlumí své ambice, ti, kdo jsou jí nejbližší, dojdou újmý.“

„Kdo jsou jí nejbližší? To jako já?“ podivila se Clariel. „Matka by si toho ani nevšimla!“

„Myslím, že zjistíte, že všimla,“ odpověděl Roban. „Každá matka by si toho všimla.“

Ta moje ne, pomyslela si Clariel. Celý život je jen pohroužená do toho svého řemesla.

„Je tu... ještě jedna věc, slečno,“ dodal Roban váhavě. Už ji bedlivě sledoval, neklopil zrak.

„Ano?“

„Račte prominout, ale zběsilce už jsem viděl a...“

„Cože?“

„Myslím, že v sobě máte tu zuřivost, slečno. Často se v královské krvi vyskytuje a jste sestřenice...“

„Zuřivost? Já a zběsilec? Na to, abych něco byla, nejsem dost stará!“

„Věk není důležitý,“ odpověděl Roban opatrně. „Dovolím si vám navrhnout, abyste si promluvila s Gullaine, kapitánkou gardy. Zuřivost lze hlídat, držet na uzdě a ona o takových věcech něco ví.“

Clariel svažila čelo. „Někdy se rozlítím, ale nikdy... skoro nikdy... jsem úplně neztratila hlavu. Jsem si jistá, že žádný zběsilec nejsem.“

„Jak říkáte, slečno,“ rozloučil se Roban. „S vaším dovolením se odeberu do postele.“

Roban potichu sešel ze schodů a nechal Clariel přemýšlet o spoustě věcí. Chtěla zavrhnout představu, že je zběsilec. Byli to vzácní bojovníci, ve své zuřivosti téměř nestvůrní, což je pohánělo k nesmírným výkonům se zbraní v ruce, kdy nevěnovali pozornost ranám a zraněním a vykazovali sílu několika osob a tak podobně. A pokud si na základě zaslechnutých či čtených líčení pamatovala, byli to vždycky muži. Opravdového zběsilce vlastně nikdy neviděla.

Ale podobný pocit nezvladatelného vzteku zakusila před několika lety, kdy ji překvapila a napadla divoká prasnice. Přes kožený oděv jí rozsekla nohu a srazila ji na zem, což bylo to nejhorší místo, kde se mohla ocitnout. Clariel si vzpomněla na náhlý příval zuřivosti, který měl počátek v okamžiku nesnesitelného roztrpčení, že dopustila, aby se ocitla v tak ošemetné situaci. Potom v ní vztek zaplátl jak lesní požár. Prasnice se otočila,

aby se na ni opět vrhla, a než se Clariel nadála, stála nad jejím mrtvým tělem, v každé ruce svírala kančí nohu, kterou doslova a do písmene vyrvala zvířeti z těla. A stále byla tak nepřičetná, že je zahodila, vyškubla opodál stojící mladý stromek a tělesné ostatky bičovala, dokud s nemalým ohromením opět nepřišla k rozumu, načež zakusila nesmírnou slabost, nemluvě o značném znechucení.

Představu, že je zběsilec, nemohla zavrhnout tak lehce, jak by si snad přála...

Pominout další Robanovu představu, že Kilp posílá varování, aby zarazil ambice její matky, bylo přece jen snazší. Clariel silně pochybovala, že by se její matka mohla tak rychle změnit, aniž by si toho ona sama všimla. Kdyby Jaciel kula pikle, aby se stala cechmistryní, pak místodržící a potom královnou, přestala by přece vyrábět věci, nebo by alespoň přistupovala ke své tvorbě s menším fanatismem.

„Myslím, že bych se napřed měla *pokusit* zapříst hovor s otcem,“ zašeptala k obloze. Na rozdíl od Velkého lesa to byla ohromná a prázdná plocha plná hvězd, postrádající konejšivé stíny, jež vrhá klenba statných stromů. Při pohledu na chladnou prázdnotu nad svou hlavou Clariel zamrazilo a pak ji zamrazilo ještě jednou, když pohledem klesla a upřela ho na pravý opak oblohy, na spoutané domy plné lidí, namačkané jeden vedle druhého, které noční nebe s hvězdami imitovaly lucernami a Výsadními světly v tisíci, pěti tisících, deseti tisících oknech...

Sešla ze schodů. I to studené, mrtvé dřevo zábradlí jí pod dlaní dodávalo jakousi útěchu. Nebyla to sice živá větev, ale stále představovalo určité pouto s jejím opravdovým domovem a bylo nařezáno a vytvarováno mistrem svého řemesla. Jednoho dne budu i já kácet stromy pro svůj dům, řekla si v duchu, a pustím se do dřeva sekerou, teslicí, hoblíkem a pilou a postavím si v hvozdu obydlí, které mi posílí duši a které z ní nebude vysávat život jako tenhle studený, mrtvý kámen tady všude okolo.

Harven seděl ve své pracovně, lokty opřené mezi hromádkami papírů, prsty kousek od tváře; právě v nich natáčel něco tak, aby na věc dopadala zář z další starobylé Výsadní lampy na stole, tentokrát ve tvaru krychle z průsvitného kamene se znaky vsazenými do středového otvoru, a on si ji mohl prohlížet v trochu tlumenějším světle.

Při Clarielině příchodu se otočil, usmál a potom se opět zadíval na drobný zlatý předmět v ruce. Jeho dcera k němu přistoupila a zadívala se mu přes rameno na zlatou slzu. Nebyla delší než nehet jeho malíčku, ačkoliv měla třetinu jeho šířky.

„Je to dokonalá kapka,“ pronesl Harven uctivě. „Vyleštěná tak rafinovaně, že odráží světlo ze všech úhlů, a na to, že je z kovu, vypadá tekutě. Když ji tak teď držím, mám obavu, aby se mi neroztekla mezi prsty, nerozstříkla se a neztratila. A přesto ji tvoje matka vyrobila velmi rychle, a dnes v noci vyrobí tucty dalších, a přitom bych já... nějaký jiný zlatnický mistr nikdy nic takového vyrobít nedokázal, i kdyby se o to pokoušel kdovíjak dlouho. Má v rukou a očích dovednost nejstarších předků, jíž se může rovnat Upuštěnému kamenu nebo Kagellovi Starému –“

„Je opravdu nadaná,“ přerušila ho Clariel. „A teď, otče, si s tebou potřebuju promluvit o něčem důležitém.“

„Je dokonalá,“ vzdychl Harven. „Stejně jako budou dokonalé i ty další a pak i společně v náhrdelníku. Bude to div naší doby.“

„Otče!“ štěkla Clariel. „Potřebuju si s tebou promluvit o něčem důležitém! Hodně důležitém!“

Harven kapku neochotně odložil. Ale i když se na židli natočil ke své dceři, pořád ho to pohledem táhlo k onomu zlatému objektu.

„Otče. Dnes jsem byla napadena. Na ulici.“

„Napadena?“ zopakoval Harven. „Slyšel jsem, že došlo k nějakému neurvalému... žertu nebo šprýmu ze strany Aronza, syna našeho místodržícího.“

„Nebyl to žádný žert,“ ohradila se Clariel. „Mělo to určitý smysl. Pověz mi, chystá se matka Kilpovi sebrat vládu nad Zlatnickým cechem? Stát se cechmistryní, a tudíž místodržící celého města?“

Harven jí už věnoval celou svou pozornost. Opřel se a zamrkal, potom se krátce zasmál.

„Co je?“ zeptala se Clariel. „Co ti na tom přijde tak legrační?“

„Představoval jsem si, jak se tvoje matka potýká se všemi těmi úmornými záležitostmi, které před Kilpem vyvstávají každý den, jako cechmistryně a místodržící!“

Opět se zasmál a hřbetem ruky si otřel pravé oko.

„Jaciel se od příjezdu sotva rozhlédla kolem svého pracovního stolu! Politika, obchody, tyhle věci, vůbec ji nezajímají, jen její práce...“

Při těchto slovech se přestal smát, možná si uvědomil jejich ohromnou závažnost, která se netýkala pouze politiky a obchodů, nýbrž také Clariel a do jisté míry i jeho samého.

„Chtěla, abych si obstarala nové oblečení a koupila dárek králi,“ řekla Clariel. „Proč? Nemůžu uvěřit, že jí doopravdy záleží na tom, jestli ho navštívím, nebo na nějaké staré tradici o sestřenicích, které předávají dárky.“

Harvenovi se obličejem kradl úsměv, až Clariel zničehonic dupla a křikla:

„Nelži, otče! Řekni mi pravdu!“

Úsměv rázem zmizel. Harven se podíval na zlatou kapku a úzkostlivě si skousl ret.

„Pravdu, otče,“ pronesla Clariel už o poznání klidněji.

Harven se jí stále nepodíval do očí, ale úsměv se už nevrátil.

„V paláci mají slánku ve tvaru velké mušle, vyrobenou ze zlata, stříbra a elektronu, posázenou smaragdy a malachitem. Každé drážkované žebro obsahuje více než šest kilogramů soli, pepře, šafránu, zázvoru a jiných látek, které by vystačily na ten největší stůl, jaký by se kdy prostřel! Před mnoha staletími ji vyrobil je-

den z největších zlatníků, který kdy žil, ačkoliv nevíme, jak se jmenoval – či jmenovala –, známe jen zaklínadlo, kterým podepisoval svá díla, zaklínadlo, jímž se po dotyku viditelné značky objeví kámen padající do vody a vlnky, které se kolem něj šíří. Těch několik málo věcí, které po něm – či po ní – zbyly, označujeme za díla Upuštěného kamene. Jaciel tu slánku viděla jako malá dívka a opět si ji přeje spatřit. Je přesvědčená, že je takový objekt schopna znovu vytvořit, a zvládnout tak či překonat práci našich předků, i Upuštěného kamene. Jsem o tom přesvědčený i já, a Jaciel tak prokáže, že není jen největší zlatnicí v království, ale také všech dob!“

„Co to má společného s tím, že mám já předat králi dárek?“

„V současné době není snadné do paláce vstoupit, a to ani pro sestřenici, jelikož král si od města a jeho obyvatel udržuje odstup. Přesto stále dodržuje některé z nejdůležitějších starodávných zvyků, a Jaciel napadlo, že by nám tento příbuzenský dar mohl zajistit do paláce přístup, takže došlo na –“

„Takže mám být jenom nějaká propustka,“ vyložila si Clariel trpce jeho slova. „Další užitečný nástroj pro matku.“

„Ne!“ vykřikl vztekle Harven. Chvilí se zdálo, že je na rozpacích, opět sklouzl pohledem ke svým nohám. „Jde prostě jen o kombinaci dvou věcí. Dostane se ti... ehm... cti a prestiže být představena králi, což pro tebe bude přínosné v jakémkoliv... jakémkoliv –“

„Manželském svazku?“ nadhodila Clariel potichu. „Máte s matkou na mysli někoho konkrétního? Máte někoho vyhlédnutého celou dobu?“

„Ne, je jen přirozené, že o tom přemýšlíme,“ pokračoval Harven. „Chceme, aby ses dobře zařídila, Clarrie. Kdyby sis zvolila zlatnickou dráhu, pak bys samozřejmě nastoupila do učení, což platí i pro všechna další vznešená řemesla, ale pokud zájem nemáš... a žádnou vlastní živnost mít nebudeš, jeví se manželství jako nejlepší možnost.“

„Já nechci být vdaná. Jsem jako teta Lemmin. Jsem nejšťastnější, když jsem sama. Ráda bych i sama žila.“

„Lemmin je velmi dobrá žena a je mi odjakživa dobrou sestrou, ale ona není *běžný* člověk, Clariel. Už když jsme byli děti, nebyla ani trochu –“

„Otče, ani já nejsem *běžný* člověk! Copak to nevidíš?“

„Ty jsi jenom mladá,“ řekl Harven. Tváří se mu mihl úsměv. „Řekl bych, že jsi ještě nepotkala toho správného mladíka. Tady je daleko víc vhodných adeptů –“

„Já žádného mladíka nechci, vhodného či nevhodného!“

„Ty nevíš, co chceš!“ štěkl Harven.

„Já chci být Hraničářka,“ prohlásila Clariel důrazně. „Chci žít ve Velkém lese. Nejlepší by pro mě bylo, kdybyste mě v tomhle směřování podporovali!“

„Clarrie, nebuď hloupá. Jsi naše dcera, příbuzná příslušnice Vysokého cechu zlatníků v Belisaere! Nemůžeš se jen tak sbalit a odejít žít do lesa!“

„Ale to právě chci,“ opáčila Clariel. Cítila, jak se v ní rozdmýchává zlost, plamínky, o nichž věděla, že je nesmí přiživovat. Zhluboka se nadechla, dech chvíli zadržela, pak klidně řekla: „Přesně tohle já chci.“

„Na to, abys věděla, co chceš, jsi příliš mladá,“ zopakoval Harven, jako by jeho slova opakováním získala na pravdivosti. „V každém případě jsi nám, svojí rodině, zavázána udělat to, co je správné, a na ten dětinský sen bys měla zapomenout! Ve Velkém lese bys nepřežila víc než tři dny a sama to dobře víš!“

„Jak málo mě znáš, otče,“ řekla Clariel. Zlost v ní nesílila, ale spíš se přelévala, nahrazoval ji hluboký smutek. „V hloubi lesa jsem trávila mnoho dnů a nocí, a to ještě předtím, než mi bylo třináct. Vždycky když sis myslel, že jsem u tety Lemmin, byla jsem, kde jsem chtěla být. V lese.“

„Cože?“ užasl Harven. „Nebuď směšná a nesnaž se ve svých fantaziích dělat z tety nějakou spojenkyni jenom proto, že se ti

párkrát odpoledne podařilo vyklouznout z jejího domu. Je to velice neuvážený sen, který trvá už příliš dlouho. A víc se o tom bavit nebudeme. Běž spát. Zítra ti začíná vyučování na Akademii a věřím, že se brzy naučíš vystupovat jako řádná mladá dáma, která chová v úctě své rodiče, jak se sluší a patří!“

„Jak se sluší a patří?“ odsekla Clariel. „Možná jsem vás chovala v úctě až příliš!“

To už bylo hodně i na Harvena, který se obvykle jakékoliv konfrontaci vyhýbal. Teď prudce odsunul židli, postavil se a zvedl ruku.

„Spát!“ zařval.

Clariel se nehýbala, jen se mu dívala do očí, vůbec poprvé si s jistým ohromením uvědomovala, že je už o trochu vyšší než on, že ani křik, ani pozvednutá ruka jí nenaženou strach a nevyženu ji z místnosti.

„Půjdu, otče,“ pronesla potichu. „Ale říkám ti teď, že se jednoho dne vydám do Velkého lesa a zařídím si tam svůj domov a potom...“

A teprve tehdy ji opustila srdnatost a smutek se v ní vzedmul tak mocně, že se jí oči zalily slzami a jedna z nich, ani náhodou tak dokonalá jako zlatá kapka na stole jejího otce, skanula na podlahu. Clariel vyběhla ze dveří a ještě zakřičela slova, jaká nevyřkla mnoho let, protože jí nikdy nepřipadala tak pravdivá.

„A potom toho budete s matkou hořce litovat!“

Kapitola 4.

Příprava na školu

Ráno se přihlásilo sluncem a jasnou oblohou a pro Clariel bylo ještě odpornější než kdy jindy. Připadalo jí, že slunce proniká úplně všude, a doprovázel ho mdlý, všudypřítomný hluk města a nikde nebylo žádné tiché, chladné místo, kde by se mohla schovat, nikde nebyla ani stopa po lesním palouku, kde by našla útočiště. Po prosté snídani, kterou snědla sama ve svém pokoji, se u ní objevila Valannie a hned ji začala popohánět do koupelny v dolní části domu, kde ostatní sloužící ještě za tmy zapálili oheň na ohřev nádrže s vodou a naplnili studenou lázeň. Clariel se nevzpírala obvyklému sledu napařování a olejování, podle pokynů se ponořila do studené lázně a bez námitek stála a čekala, než ji sloužící usuší ručníkem. Ale uvnitř se snažila vymyslet způsob, jak by mohla utéct z města a vrátit se do Estwaelu... nebo ne přímo do Estwaelu, ale do některé části Velkého lesa nedaleko, kde by se nedala tak snadno najít. Jenže vymyslet, jak by v praxi mohla uskutečnit svůj sen, nebylo vůbec snadné.

„Připadáte mi unavená, slečno,“ řekla Valannie, zatímco pomáhala Clariel do lněného spodního prádla a četných vrstev oblečení, jež Clariel předurčovaly cechovní status a příslušnost a v nichž se střídala hedvábná, bílá a zlatá roucha. „Je vám dobře? Nevylekalo vás příliš to včerejší –“

„Ne,“ přerušila ji Clariel. „Jenom nad něčím... přemýšlím.“

„S dovolením bych se ráda zmínila, slečno, že v Akademii by bylo dobré se usmívat a hovořit s dalšími mladými lidmi.“

„Proč?“ zeptala se Clariel. „Vůbec mě nezajímají. Tuhle Akademií považují za pouhou povinnost, a to pěkně protivnou.“

Valannie jí na hlavu uvázala modrý šátek.

„Bude pro vás snazší, slečno, když budete... ehm... předstírat zájem. Úsměv, jednoduchá otázka, toto všechno vám usnadní jednání s lidmi.“

„Za jakým účelem?“ zeptala se Clariel.

„Abyste si našla přátele,“ řekla Valannie s úsměvem, který Clariel připadal velice blahosklonný. „Přejete si zde přece najít nové přátele, že, slečno?“

„Přátele mám v lese a v Estwaelu,“ odpověděla Clariel. „Brzy se k nim opět vrátím.“

Když to však řekla, uvědomila si, že ve skutečnosti má přátel velice málo a že ti, které má, jsou pro ženu jejího věku a postavení dosti nezvyklí. Nejbližší jí byla teta Lemmin. Ale ta pro ni byla spíš něco jako starší sestra, spojenkyně proti rodičům. Lemmin jí poskytovala užitečné alibi při lesních dobrodružstvích a byla také nekritickou posluchačkou líčení jejích kousků, které jen málokdy komentovala a nikdy nehodnotila. Lemmin Clariel podporovala a milovala ji a Clariel její lásku opětovala, ale v podstatě se spolu nebavily...

Pak to byla Hraničářka seržantka Penrethová, houževnatá a mlčenlivá žena, která Clariel už od třinácti let dovolovala, aby ji doprovázela a učila se pozorováním... ale i u ní platilo, že se spolu příliš nebavily, a Clariel nikdy necítila potřebu se na ni usmívat nebo s ní vést konverzaci.

Samozřejmě měla i kamarádky a kamarády z dětství, lidi, s nimiž si hrála, když byla malá, nebo s nimiž měla společné zážitky z výuky v soukromé škole. Ale s těmi nebyla v kontaktu, nanejvýš se s nimi pozdravila nebo si dala sklenku vína, když se náhodou potkali ve městě.

Clariel nikdy velkou touhu po přátelích nepocítovala, ale na druhou stranu se také nikdy necítila sama, a to ani když kolem sebe vůbec nikoho neměla. Naplňoval ji les, a nic jiného nepotřebovala. Tady to bylo jiné. Možná by se *měla* pokusit najít si nějaké přátele... přinejmenším by jí mohli pomoci vymyslet, jak se dostat pryč z města...

„Takže bych se měla bavit s jinými,“ pronesla znenadání. „Ale o čem?“

„Ach, to je jednoduché!“ zvolala Valannie. „O oblečení, samozřejmě, a v téhle době jsou ve velké módě komické písničky, velká poptávka je po zpěvácích, kteří v tomto ohledu vynikají, třeba po Yarlowovi, který umí psát moc vykutálené veršičky. A taky o zasnoubeních a svatbách a spojenectvích cechů a na jistých místech, mezi střízlivěji uvažujícími lidmi, o obchodování, o ceně obilí a podobných věcech, ačkoliv myslím, že tohle je spíš pro *starší* žáky –“

„O oblečení a komických písničkách se bavit neumím,“ řekla Clariel. „Myslím, že bych dokázala přiživit rozhovor o obchodech, alespoň tak, jak se vedou v Estwaelu.“

„Ne, o Estwaelu bude nejlepší nemluvit!“ vyhodila Valannie v hrůze ruce do vzduchu.

„Proč ne?“

„Je to na venkově,“ zašeptala Valannie a přiblížila ke Clariel svou nalíčenou tvář, takže ta si poprvé všimla, že její služebná má místo obočí jen rafinovaně namalované černé linky. „V Belisaere se o venkově nikdo nebaví!“

„Já se o něm bavit budu,“ prohlásila Clariel. „Estwael je hezké městečko a ještě hezčí je Velký les za ním. Lepší než jakákoliv část tohoto odporného Belisaere!“

„Ach, slečno, tak prosím nemluvte! Určitě ne na Akademii! Ani nikde jinde! Nepřinese vám to nic dobrého.“

Clariel si odfrkla. Valanniiny prosby se zdály být upřímné, a ačkoliv ji dopalovalo, že slyší kritiku Estwaelu, možná by ne-

bylo od věci, kdyby se radou své služebné řídila. Už dávno se naučila neřítit se do bůhvíjaké pošetilosti, ale nakračovat potíchu a ve skrytu, potají prozkoumávat charakter území.

„Pokusím se o venkovu nemluvit.“

„Výborně, výborně, slečno!“ zvolala Valannie s procítěným povzdechnutím. Předklonila se, aby Clariel zavázala opánky, aniž brala v potaz, že se Clariel za tímto účelem sama sehnula.

„Ne, ne, slečno. Zavážu vám je pořádně. Uvidíte, vést rozhovor není nic složitého. Mladí pánové a dámy se s vámi budou chtít velice rádi seznámit, když jste dcera té slavné zlatnice.“

„Myslíš?“ zeptala se Clariel. Bylo zajímavé, že pokud šlo o její potenciální oblibu, Valannie nepoukázala na její vazbu na krále nebo Abhorseny. I její otec se v tomto ohledu vyjadřoval zvláště, všemi těmi poznámkami o „nejlepších lidech“.

„Pověz mi, Valannie, měla bych se zmiňovat o tom, že můj dědeček je Abhorsen? Nebo že král je bratranec mé matky?“

Valannie jí na okamžik přestala zavazovat šňůrky. Clariel se podívala na temeno služčiny hlavy. Přední část vlasů, tu, kterou neměla zakrytou šátkem, měla tak lesklou a tuhou, že si ji snad musela potřít lakem.

„Možná ne, slečno, pokud takové téma někdo sám nenadne,“ odpověděla Valannie opatrně. „Tak, přezka by měla spočívat nad kotníkem, výš ne, a měla by být takhle natočená.“

„Proč?“ zeptala se Clariel.

„Přezka je velice jemně opracovaná a taky zlatá, takže by se měla stavět na odív. Kdyby byla z kočičího zlata nebo jenom pozlacená, pak byste ji měla skrývat –“

„Ne. Proč bych se neměla zmiňovat o svých vazbách na krále nebo Abhorseny?“

Valannie vzhledla a zvonivě se rozesmála, čímž Clariel už několikrát rozzlobila.

„To je politika, slečno! Myslím, že takové téma byste měla přenechat svým rodičům –“

„Chci to vědět,“ stála si Clariel pevně za svým. „Když mi to neřekneš ty, poptám se na Akademii. Poptám se každého, koho potkám.“

Valannie sebou trhla jak tětíva, z níž právě odletěl šíp, a úzkostlivě Clariel sevřela ruce.

„Ne, má drahá slečno. To udělat nesmíte!“

„Tak mi to vysvětli. Co je to za politiku? Co se to ve městě děje?“

Valannie se zakabonila a pustila Clarieliny ruce.

„Ach, slečno, s vámi je ale potíž. Povím vám to, ale nesmíte prozradit, že jsem to byla já. Vaši rodiče nechtějí, abyste si dělala starosti, a existují... no, není správné, aby byla tak mladá dívka vtažena do potíží, které se jí nijak netýkají –“

„Ony se mě týkají!“ štěkla Clariel. „Chci to vědět.“

Valannie vyšpulila rty, a než klesla hlasem, ještě se zadívala ke dveřím.

„Před několika roky se král zbláznil, nebo se to říká. Je velmi starý...“

„A co s tím?“ zeptala se Clariel, když se Valannie odmlčela.

„Přestal... přestal, myslím, vládnout. Nikomu nedovoluje kvůli žádné vážné záležitosti vstupovat do paláce, výjimkou bývá jen některý ze starých obřadů, a i to se děje jen velmi zřídka. Nechce poslouchat své úředníky, nechce číst listiny ani žádosti, nechce sedět u Smírčího ani u Vyššího soudu, nechce podepisovat ani pečetit žádné státní dokumenty. Propustil většinu gardy, ponechal si jen dvacítku mužů a žen, takže město zůstalo bez ochrany a řádu, dokud nezakročil místodržící a cechy. Měli jsme potíže se zločinci a neurozenými lidmi, kteří vyvolávají střety s cechy, a za to všechno může král! Nikdo teď neví, co bude následovat, protože se nevzdává moci a princezna Tathiel je kdovíkdě a všechno nakonec padá na bedra místodržícího Kilpa a Vysokých cechů!“

„Rozumím,“ řekla Clariel. „Nejspíš to souvisí i s tím, proč se všichni teď dívají přes prsty na Výsadní magii, co? Protože král je součástí Výsady samé.“

„Ach, to ne, magie vyšla z módy už před mnoha roky!“ pro- nesla důrazně Valannie. „Je nuda se ji učit, celou dobu se jen snažíte zapamatovat znaky, abyste vytvářela zaklínadla, a po- tom, když nějaké popletete, se vám můžou vypoulit oči z důlků nebo vám můžou vzplát vlasy nebo něco ještě horšího. Podle mě by se jí měli věnovat jen ti, kdo si můžou dovolit plýtvat časem na všechno učení!“

Clariel příkyvovala. Valannie neměla křestní Výsadní znak, takže vlastně netušila, o čem to mluví, ačkoliv byla pravda, že Výsadní magie se vskutku může stočit proti tomu, kdo jí vlád- ne. Ale všechno to zapadalo do toho, co dosud z tohoto města viděla; pokud se dala nějaká obtížná služba místo naučení kou- pit, lidé dávali nákupu přednost.

„A Abhorsenové?“ zeptala se. „Jsou vnímáni jako spojenci krále, který způsobil místním tolik potíží?“

Valannie vzhledla a zavrtěla hlavou.

„Ne... Abhorsenové sem přicházejí jen zřídkakdy. Pochybuji, že by někdo nad jejich vazbou na krále nějak uvažoval. Nechci o vašich příbuzných mluvit špatně, slečno, ale jak se mohla vaše matka, taková umělkyně, narodit v takové... takové...“

„Takové *co?*“ zeptala se Clariel zvědavě. V Estwaelu, třebaže na ně v rozhovorech řeč často nepřicházela, se Abhorsenové tě- šili značně úctě jako dávní obránci království před Mrtvými, vol- nomagickými tvory, nekromanty a všemožným dalším zlem. Žádný z těchto protivníků se však nepovažoval za současnou po- tíž a nebylo pravděpodobné, že by se na tom mělo v budoucnu něco měnit.

Valannie opět vyšpulila rty a stáhla bradu, načež zdráhavě promluvila, téměř jen koutkem úst.

„No, jak zpíval Yarlow v té baladě, likvidují nežádoucí tvory, takže jsou vlastně takoví krysaři, nebo dokonce kanálníci –“

„Dost!“ křikla Clariel. „To je ještě větší pitomost než lenost učit se Výsadní magii.“

Valannie vztekle pokrčila rameny. „Tohle všichni říkají, slečno.“ „Dej si pozor, aby se to nedoslechla moje matka,“ varovala ji důrazně Clariel. Ačkoliv jen co tato slova vyřkla, musela se v duchu ptát, zda jsou pravdivá. Jaciel se odcizila svému otci Abhorsenu Tyrielovi i celému klanu, který žil někde na jihu na rozlehlém panství nesoucím jméno Krásný Vrch. Důvody onoho odcizení Clariel nebyly nikdy řádně vysvětleny. Sama se po nich ani nepídila a vlastně nad nimi ani nepřemýšlela.

Třeba Jaciel o zbytku abhorsenské rodiny smýšlela tak špatně, že by jí ani nevadilo označit je za krysaře nebo kanálníky čili lidi, kteří v Estwaelu vyprazdňovali žumpy, ale tady zjevně pracovali v rozlehlých stokách pod městech a udržovali je v provozu, aby mohly odvádět závratné množství výkalů tolika lidí na jednom místě... Clariel jen při pomyšlení na něco takového sraštila nos.

Valannie říkala něco v tom smyslu, že před Jaciel takto nikdy mluvit nebude, ale Clariel jí nevěnovala pozornost, neboť jí na jednou napadla otázka: co Jaciel přimělo odloučit se od svých rodičů? Byl to docela možná úplně stejný problém, s jakým se teď potýkala ona sama, fakt, že se její matka chtěla stát zlatnicí a rodiče jí nechťeli dovolit, aby za svou touhou šla.

Musím to zjistit, pomyslela si Clariel. Kdybych ji dokázala přesvědčit...

Mořský vítr k ní donesl hlaholení zvonů na věži Jihovýchodní brány, které právě začaly odbíjet celou hodinu. O několik vteřin později, jakoby ve vzdálené ozvěně, Clariel uslyšela, jak jejich příkladu následují další zvony ještě dál ve městě. Prozatím je všechny neznala, ale brzy se měla naučit jejich specifické hlasy poznávat: Šedá věž, Staré rameno, Úzká vížka a čistý cinkot zvonu na Palácovém kopci.

„Už je osm!“ vyhrkla Valannie. „Musíme si pospíšet!“

„Kde je ta Akademie?“ zeptala se Clariel. „Víc než hodinu chůze odsud?“

„Ne, tak daleko ne, jen za Beshilem, kousek na západní straně, na Stříbrné ulici, která se kdysi jmenovala Janollova cesta, a abych pravdu řekla, pořád jí tak říkají nevzdělaní lidé, co neumějí číst nové cedule, které tu dal rozmístit místodržící. Je to velice dobrá adresa a dá se tam snadno dojít vycházkovým tempem.“

„Tak k čemu ten spěch?“ zeptala se Clariel. „Máme spoustu času.“

„Ne, ne, ne,“ vrkala Valannie. „Ještě jste si nenalíčila tvář. Pojdte k oknu, je tady stolička a natočte se ke světlu. Prosím, slečno!“

„Nikdo si přece nelíčí tvář, když už -,“ začala Clariel, ale kousla se do jazyku, posadila se, jak měla, a naklonila hlavu, aby na ni plnou silou dopadlo prudké slunce. Zavřela oči a pomyslela na domov, na Velký les. Musí přece existovat způsob, jak přesvědčit rodiče anebo, kdyby se to nepodařilo, jak odsud prchnout...

O téměř čtyřicet minut později, s očima většíma, než měla předtím, s mnohem červenějšími rty a s Výsadním znakem téměř neviditelným pod čímsi tělového odstínu, co jí Valannie nanasla na čelo v tak silné vrstvě, že jí to připadalo jako strup, kráčela Clariel po širokých schodech vedoucích k jakési „vyhlídkové zahradě“ na vrcholu Beshilu. Odtamtud měly sejít po další řadě schodů na Stříbrnou ulici k Akademii, nacházející se v rozlehlém domě, jenž kdysi patřil jednomu bývalému cechmistrovi barvířů, na nějž dolehly těžké časy.

Když došly na vyhlídkovou zahradu, Clariel si se znechučením všimla, že v ní nejsou žádné živé rostliny. Místo nich se tam v kruhu tyčily mramorové sochy stromů s dřevěnými lavičkami v rozestupech mezi nimi a uprostřed stál Výsadní kámen, monolit z tmavého bazaltu, jehož povrch poněkud odlehčovala jemná zář Výsadních znaků, kterými se jen hemžil, byť ty se na ranním slunci skvěly dosti slabě.

Clariel si strom prohlédla, byť s nikterak velkým zájmem. Tu a tam v hlavním městě viděla i jiné Výsadní kameny, ale stejně